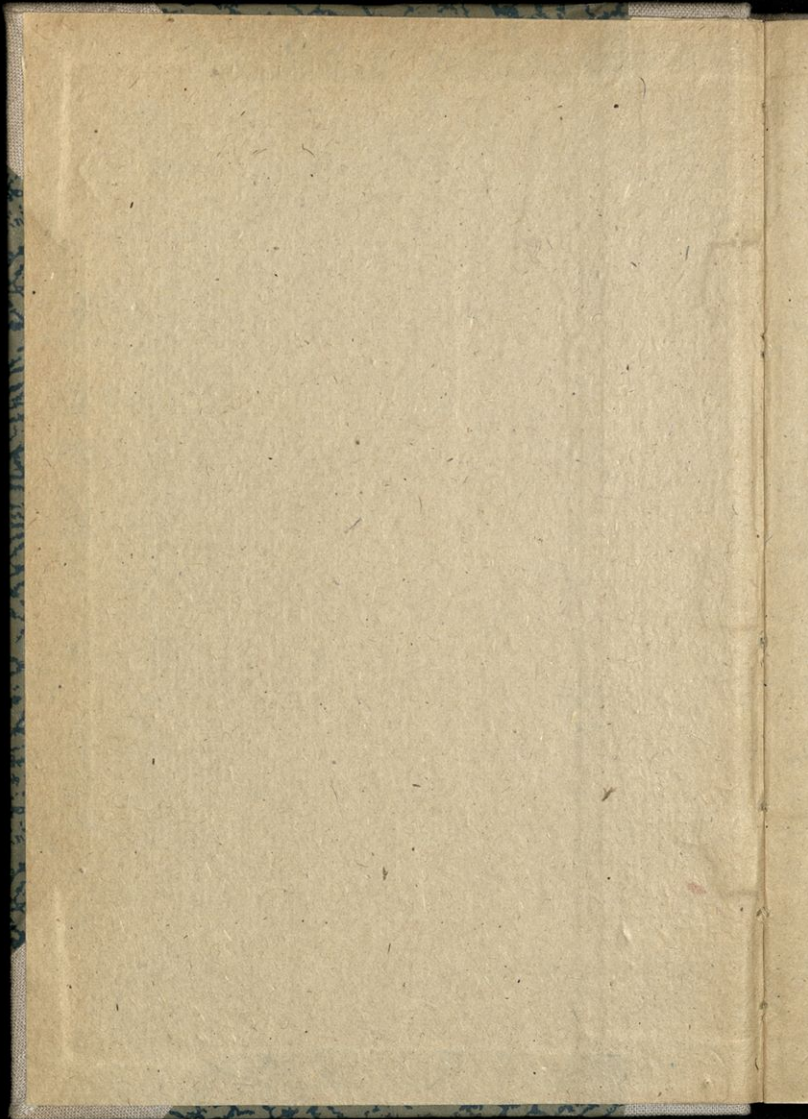
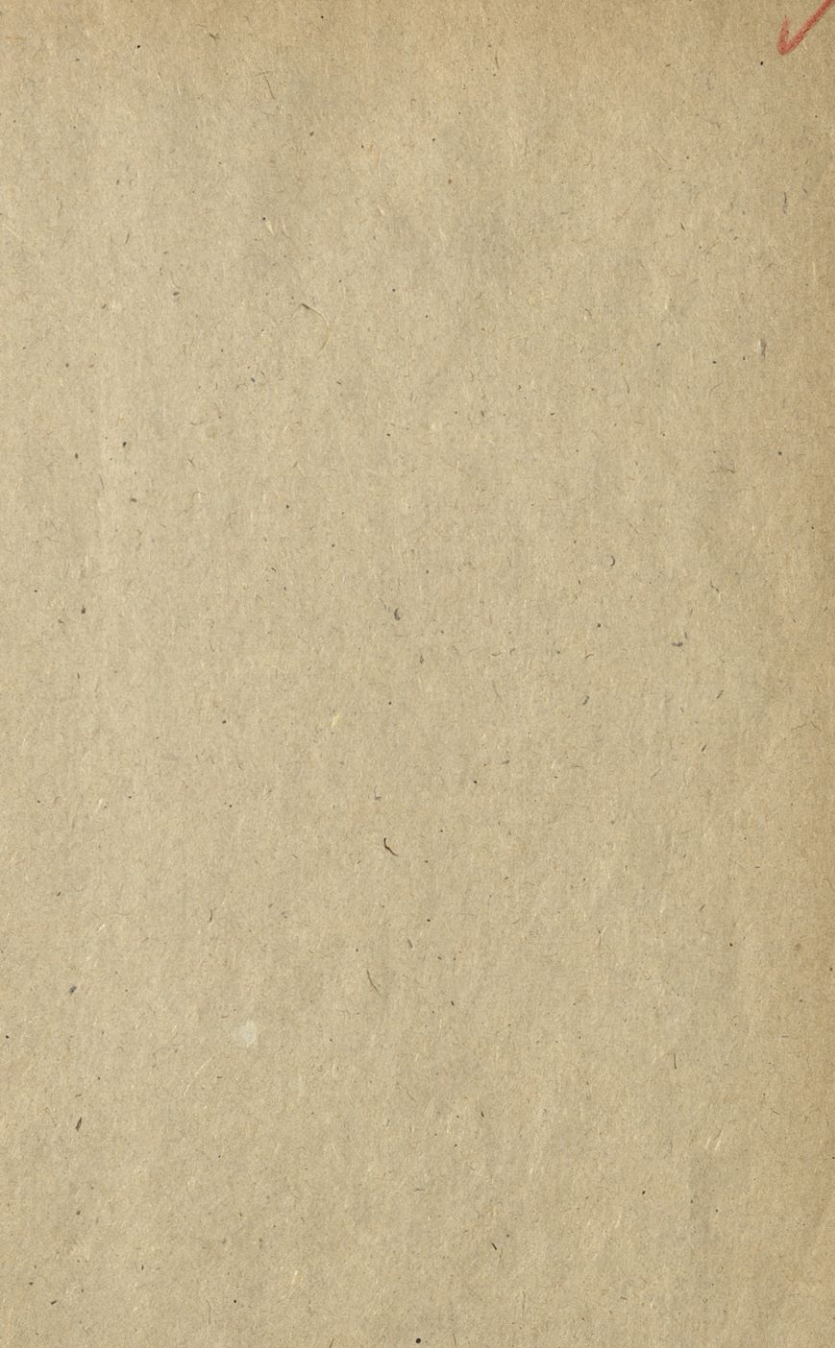

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubliani

97756 ·

ra
anje
sko-
sk.
za

97756

17179/1950

Zapopadek podob.

Po katekizmu.

1. Napis.
2. Kaj je keršanstvo?
3. Katekizem v treh vprašanjih.

I. Poglavye. I. Del.

4. Kaj mora človek vediti in verovati, da bo zveličan?

1. Člen vere.

5. Od presvete Trojice. — Od stvarjenja, od prvega greha, in obljube odrešnika.
6. Kako nam je Eva smert, Marija po življenje rodila?
7. Od kod je izhajal in še izhaja greh, in ž njim smert in poguba?
8. Dogodovšina sveta.

2. Člen vere.

9. Kdo je Jezus po nauku sv. katoliške cerkve?

3. Člen vere.

(Po velikem katekizmu.)

10. Nauk iz življenja device Marije.
11. Jezusovo rojstvo.
12. Trije modri iz jutrove dežele.
13. Otroci! bodite kakor ljubo dete Jezus.
14. Glejte jagne božje, katero grehe sveta odjemlje.

15. Kdo je prvi nam najboljše novo leto vošil?
16. Jezus, otrok ljubeznivi prijatelj.

4. Člen vere.

17. Kaj nas Jezus na oljski gori uči? — Pokoršino.
18. Oljska gora.
19. Grešnik! glej odrešnika in ne obupaj.
20. Sveti grob v Jeruzalemu, v katerem je Jezusovo telo počivalo, obeta tolažbo ob smerti in veselo vstanjenje vsem ki v gospodu umerjejo.

6. Člen vere.

21. Kristusov v nebohod.
22. Presveto serce Jezusovo.

7. Člen vere.

23. Drugi prihod Jezusov, — poslednja sodba.

8. Člen vere.

24. Verujem v svetega Duha, po katerem se ljubezen božja nam v naše serea vliva.

9. Člen vere.

25. Katoliška cerkev je naša duhovna mati, od Jezusa nam izročena.
26. Jezus je obljubil svoji cerkvi poglavarja dati in ga je tudi dal.
27. Perva keršanska prediga v Jeruzalemu.
28. Po čem se prava cerkva Jezusova spozna?
29. V svarjenje vsem preganjavcem sv. Jezusove cerkve.

III. Poglavje I. Del.

30. Moj človek! stori voljo božjo, ker ti si podoba božja; Bog pak je ljubezen.
31. Kake vrednosti je ljubezen do bližnjega pri Bogu?

1. Zapoved božja.

(Podoba 33 in 34 se zamore tudi pri 9. členu vere [občestvo svetnikov] ali pa v II. poglavju pri angelskem pozdravljenji porabiti.)

- 32. Kdo je zapušena sirota?
- 33. Alj ni Boga v Izraelu?
- 34. Angel varh, zvest pomočnik v vseh potrebah.
- 35. Kaj smo dolžni preljubi materi božji?
- 36. Presladko serce Marijino.

2. Zapoved božja.

- 37. Velike vrednosti je katoljški pozdrav: „Hvaljen bodi Jezus Kristus na vekoma. Amen.“

3. Zapoved božja.

- 38. Dobri Bog je v svojih zapovedih tudi za ljubo živinico nam skerb priporočil.

4. Zapoved božja.

- 39. Četerta božja zapoved.
- 40. Besede gospodove so: „Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in dajte Bogu, kar je božjega.“

5. Zapoved božja.

- 41. Ni mogoče ob enem Boga ljubiti, bližnjega pa sovražiti.

6. Zapoved božja.

- 42. Strah božji in boječnost pred ljudmi.

7. Zapoved božja.

- 43. Krivično blago tekne slabo.

8. Zapoved božja.

44. Hudič je lažnik in oče laži.

2. Cerkvena zapoved.

45. Sveta meša, daritva nove zaveze.

IV. Poglavje.

3. Zakrament.

46. Zakrament presvetega rešnjega Telesa od Jezusa postavljen v živi spominek vere, upanja in ljubezni.

4. Zakrament. Od pokore.

47. Prijazno povabilo k pokori in poboljšanju.

48. Nauk od pokore.

49. Krivi in pravi duh pokore.

6. Zakrament.

50. Molitva kristjana za dobre duhovne.

V. Poglavje.

Od keršanske pravice.

51. Pravičen je sreča za svojega bližnjega.

52. Pobožnost je k vsemu dobra, ker ona opravlja vse v imeni božjem in božji blagoslov njo spremlja povsod.

53. Kaj nam je storiti, da bo milost božja in blagoslov božji z nami, in da nas kazen božja ne zadene?

Napuh in ponižnost.

54. Nevarno je Bogu čast jemati in v sebe samega zaupati.

Lakomnost in darežljivost.

55. Kdor najpoprej posvetno iše in poželi, s posvetnim vred nebesa zgubi; kdor pa najpoprej po nebesih hrepeni, nebesa in tudi posvetno srečo pridobi.
56. Kdor rad v bogaima da — Boga za dolžnika ima.

Lenoba.

57. Ne pozabi, moj človek! da boš od svojih talentov odgovor dajal.

Pristavek od 4 poslednjih reči.

a) Od smerti.

58. Kdor srečno umreti želi, si naj na te četiri baranja odgovori.

b) Od sodbe.

59. Kako nas bo Bog sodil?

c) in d) Od pekla in nebes.

60. Kaj nas učijo stvari božje?
-

C e n a.

	avst. vr.
Vsaka podoba posebej po	— fl. 2 kr.
100 podob na izbor	1 „ 40 „
Nevezan iztis, ki ima v sebi 60 podob, z zapiskom vred po	— „ 87 „
Po navadi vezan iztis	1 „ 5 „
Zvezek, v žlebčasto platno vezan, po	1 „ 23 „

RAZLAGANJE

KERŠANSKO-KATOLJSKEGA NAUKA

V

PODOBAH

ZA

ŠOLO, CERKEV IN DOM.

SPISAL

BERNARD GALURA,
KNEZOŠKOF BRIKSENSKI.

V C. K. ZALOŽBI ŠOLSKIH BUKEV

PO DRUGEM
NATISU POSLO-

NEMŠKEM
VENJENO.

SV. PETER.

SV. PAVEL.

Nazoče Razlaganje keršansko-katolškega Nauka v podobah je otrokom pripravna pomoč, si poglavitne resnice naše svete vere prav živo zapomniti, pa tudi globoko v mlado serce vtisniti. Gotovo jih bojo deca v šoli željno gledali in premišjevali, če se jim vredno razložijo; pa tudi doma svojim ljudem radi kazali in pravili, kaj nas podobice učijo. Tako hočejo svete podobe po mislih rajnega prečestitega knezo-škofa Galura Bernarda, kateri so jih osnovali, keršanski poslanci alj misionarji biti, in po vsih selih in hramih, kamor pridejo, oznanovati naše svete vere vesel, izveličanski glas. Kajti so te podobe kratkočasne in koristne, naši slovenski mladini v izveličanje namenjene, se vsim prijateljem in prijateljicam prav živo priporočijo.

Lavant. škofijstvo v Marburgi
na sv. Jožefa 1861.

Anton Martin,
Lavantinski škof.

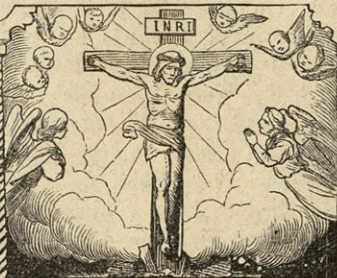
Kaj je keršanstvo ?

Na to odgovori Jezus: „Toliko je Bog svet ljubil, da je svojega edinorojenega sina dal, da vsak, kdor v njega veruje, ne bo pogubljen, ampak bo imel večno življenje.“

Kako so angeli in ljudje se Jezusovega večlovečenja veselili.

Kaj je Jezus storil, svet zveličati ?

Angel je rekel pastirjem: „Veliko veselje vam oznanim, katero bo došlo vsemu ljudstvu; zakaj danes je bil rojen zveličar, kateri je Kristus Gospod.“
Luk. 2, 10, 11.

On je spravi dar za naše grehe, pa ne le za naše, ampak za grehe celega sveta.
1. Jan. 2, 2.

Zakaj je Jezus k svojemu Očetu v nebesa šel ?

Rekel je: „Jaz zapustim svet in grem k Očetu. V hiši mojega Očeta je veliko stanovališ. Grem vam prostor pripraviti, — spet bom prišel in vas k sebi vzel.“

Kaj bo, kedar Jezus spet pride ?

„Pridite blagoslovljeni (žegnani) mojega Očeta, in poseidite kraljestvo, katero vam je pripravljeno od začetka sveta.“

Kaj je keršanstvo?

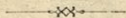
Bog je človeka stvaril po svoji podobi — v pravičnosti in svetosti, in ga je namenil za večno zveličanje.

Perva človeka — Adam in Eva — pa sta bila od hudega duha v nezvestobo in nepokoršino do Boga — v greh zapeljana. Po grehu ste prišle smert in poguba na svet; za greha del je Bog zemljo preklel, in prelepi raj ali paradiž, — kder bi človek toliko srečno prebival bil — spremenil se je v solzno dolino, ktera bi nam imela le ternje in oset roditi, in kder bi zlasti peklenšek gospodariti imel.

Bog pa se je človeka usmilil. Že prvim starišem je obljubil odrešnika poslati, in črez 4000 let je to svojo obljubo dopolnil. Bog je svet tako ljubil, da je svojega edinorojenega sina poslal, da nobeden, kdor v njega veruje, ne bo pogubljen, ampak bo imel večno življenje. Božji Sin je na zemljo prišel, se je včlovečil in je na križu umerl, je od mrtvih vstal in v nebesa šel; tam sedi na desnici svojega Očeta, in od onod bo prišel sodit žive in mrtve.

Božji Sin — Jezus Kristus — je s svojo bitko smertjo na križu razžaljenemu Bogu zadóstil, nas z Bogom spravil in vso žalostno poškodo nesrečnega greha popravil. Zemlja ni več prekleta. Videti je novo nebo in nova zemlja. Sveto mesto, nov Jeruzalem, pride od Boga doli iz nebes, naravnáno, kakor nevesta, ktera je okinčena za svojega ženina. Bog bo z ljudmi prebival, in oni bodo njegovo ljudstvo, in Bog sam, njih Bog, bo z njimi. In Bog bo obrisal vse solze od njih oči; in smerti ne bo več, tudi ne žalovanja, ne ypitja, ne bolečine; zakaj poprejšno je minolo, in novo bo vse.

Te resnice oznanjuje nam keršanstvo, ali sveta keršanska vera. Veselimo se tedaj te svete vere in hvalimo usmiljenega Jezusa, da je kraljestvo hudega — kraljestvo smerti razdjál, kraljestvo božje — kraljestvo življenja pa postavil.

Katekizem v 3 vprašanjih.

Kaj je Oče nebeški storil, da pridemo v nebesa?

Sklenil je, nas po Jezusu Kristusu milovoljno za svoje otroke sprejeti. Efež. 1, 5.

Kaj imamo mi storiti, da pridemo v nebesa?

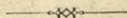
Hočeš v življenje iti, spolnuj zapovedi. Mat. 19, 17.

Kterih pripomog nam je Bog dal, da pridemo v nebesa?

Jaz sem vinska terta, vi ste mladike; brez mene nič ne premorete. Jan. 13.

Padem na svoje grešne kolena, in se pokrižam rekoč: V imeni Boga Očeta in Sina in sv. Duha. Amen. Vse, kar koli bom mislil govoril in delal, bodi v čast teh presvetih imen, vse v čast božjo. Zahvalim te, usmiljeni Bog, da si me po svoji podobi stvaril, naj bi enkrat večno zveličan bil. Al oh! že po izvirnem (poerbanem) grehu sem grešnik postal, in veselo upanje, v nebesa priti, bi mi vekomaj zgubljeno in zapravljeno bilo, ako bi se ti me usmilil ne bil. Iz usmiljenja je Jezus, tvoj edinorojeni Sin, se včlovečil, in ti si ga na svet poslal, naj nas večne smerti reši, in svojo presveto kri v odpušenje naših grehov na križu prelije. Za to bodi tebi, Očetu usmiljenja in mojemu odrešniku Jezusu, večna čast in hvala! Pa ljubi Oče! kaj mi je storiti, da predraga kri mojega odrešnika nad menoj ne bode zgubljena? To je volja tvoja, da v Jezusa verujem, tvoje zapovedi spolnujem, in bližnjega ko sam sebe ljubim. Pošlji mi svojega svetega Duha, da svete nauke svojega božjega odrešnika rad in veselo poslušam, in v edino pravi katoljški cerkvi, ktero je Jezus ustanovil, živim in umerjem. Amen.

Kaj mora človek vediti in verovati, da bo zveličan?

1. Da je en sam Bog.

2. Da je Bog pravičen sodnik, kateri dobro plačuje, hudo strahuje.

V začetku je Bog stvaril nebo in zemljo. I. Moz. 1, 1.

Vsi moramo pred sodnim stolom Kristusovim prikazati se, da vsak prejme, kakor je v svojem telesu dobrega ali hudega storil. II. Kor. 5, 10.

3. Da so tri božje osebe enega bitja in ene nature, Oče, Sin in sveti Duh.

4. Da je bruga hožja oseba človek postala, nas s svojo smrtjo na križu odrešit in večno zveličat.

Ti trije so eno. I. Jan. 5, 7.

Beseda je meso postala in med nami prebivala. Jan. 1, 14.

5. Da je človeška duša neumerjoča.

6. Da je gnada božja k zveličanju potrebna.

Dnes boš z menoj v paradižu. Luk. 23, 43.

Brez mene nič ne premorete. Jan. 13, 5.

Šest resnic.

1. Da je en sam Bog.

To je naš poklic ali zato smo stvarjeni, da tega edinega Boga prav spoznamo, častimo, ljubimo, mu zvesto služimo in se tako večno zveličamo.

2. Da je Bog pravičen sodnik, kateri dobro plačuje in hudo strahuje.

Spominjajmo se vsak den prihodne sodbe, kder bo vsak prejel po svojih delih, kar je v tem življenju zaslužil, in vedno strahoma delajmo za zveličanje svoje.

3. Da so tri božje osebe enega bitja in ene nature, Oče, Sin in sveti Duh.

Zahvalujmo se prav pogosto, posebno kedar se pokrižujemo, Bogu Očetu, da nas je stvaril, Bogu Sinu, da nas je odrešil, in Bogu svetemu Duhu, da nas je posvetil.

4. Da je druga božja oseba človek postala, nas s svojo smrtjo na križu odrešiti in večno zveličati.

Pri vsaki sveti meši, posebno med povzdigovanjem spominjajmo se Jezusove kervave smerti na križu, in prav goreče prosimo ga, da naj skoz svoje bitko terpljenje in smert nam naše grehe odpusti in nas pripelja v večno življenje.

5. Da je človeška duša neumerjoča.

Naše truplo umerje in se v prah spremeni; duša pa živi v veke naprej, in ako jo po lastnem zadolženju pogubimo, je vse in za vselej zgubljeno. Kaj tedaj pomaga človeku, naj si cel svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi.

6. Da je gnada božja k zveličanju potrebna.

O Gospod! dodeli nam svojo gnado, brez katere nič zasluzivnega za večno življenje storiti ne moremo. Naj da s tvojo gnado pobožno in sveto živimo, se greha skerbno varujemo, dobrih del obilno doprinašamo in srečno k tebi dojdemo v nebeško kraljestvo.

Věčna hvala presveti Trojici!

Kar je Oče nebeški
v zveličanje svetá

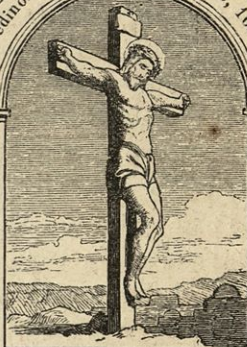
od vekomaj sklenil
in kar je božji Sin

Toliko je Bog svet ljubil, da je

ob času dopolnil,

edinorojenega Sina dal. Jan. 3, 16.

Dopolnjeno je. Jan. 19, 30.

svojega

to nam sveti Duh v
naše serca vliva.

Božje kraljestvo je pravičnost, mir in veselje
v svetem Duhu, ki ljubezen božjo v naše
serca vliva. Rim. 14, 17. Gal. 3, 22. Rim. 5, 5.

Presveta Trojica je en Bog v treh peršonah, Bog Oče, Sin in sveti Duh. Osebnost ali po peršonah se med seboj razločijo; pa po natori se nič ne razločijo, vse tri so v božjem bitju ene nature. Vsaka peršona božja je pravi Bog: Oče je Bog, Sin je Bog, in sv. Duh je Bog; in vendar niso trije bogovi, temoč le en sam Bog v sveti Trojici enega bitja in nature. Bog Oče je sam iz sebe od vekomaj, Bog Sin je od Boga Očeta od vekomaj rojen, in Bog sv. Duh izhaja od Boga Očeta in Boga Sina od vekomaj. Bog Oče ima eno samo božjo natoro on je le Bog; Bog Sin ima dve natori, božjo in človeško, on je Bog in človek skupaj; Bog sv. Duh ima tudi le eno samo božjo natoro, tudi on je le Bog.

Pri Jezusovem kerstu na potoku Jordanu so se vse tri božje peršone očitno prikazale: Bog Oče v glasu iz nebes „ta je moj ljubeznjivi Sin;“ Bog Sin vidno v človeški natori, in Bog sv. Duh v podobi pohlevnega goloba.

Molitev.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si svojim služebnikom skrivnost presvete Trojice po svojem božjem Sinu Jezusu Kristusu milostivo razodel; dodeli nam to sveto skrivnost vedno terdno verovati, in tako častiti, hvaliti in moliti, da bi enkrat vredni bili, to, kar zdaj verujemo, v večnosti spoznavati in veselo uživati. Po ravno tem Gospodu našem Jezusu Kristusu. Amen.

Kako nam je Eva smert, Marija pa življenje rodila?

Eva, mati žalostne smerti.

1. Zakaj vama je Bog prepovedal, jesti od tega drevesa?
 2. Da kje ne umerjeva.
 3. Nikakor ne bota umerla.
 4. Tedaj je Eva vzela od sadú drevesa, in je jedla, in dala svojemu možu, in ta je tudi jedel.
- I. Moz. 3.

Maria, mati življenja.

1. Češena si Maria, gnade polna, Gospod je s teboj; žegnana si med ženami, . . . milost si našla pri Bogu, . . . porodila boš sina; ime Jezus mu daj; — njegovega kraljestva ne bo konec.
2. Glej, dekla sem Gospodova; zgôdi se mi po tvoji besedi. Luk. 1.

Adam in Eva, po božji podobi stvarjena in za večno srečno življenje namenjena, bila bi tudi po telesu neumerjoča bila, pa nista se ravnala po božjej volji. Bog jima prepové, sad nekega drevesa jesti in clo se dotekniti ga. Nesrečnej Evi na misel pride, brez da bi svojemu možu od tega povedala kaj, prepovedano drevo iti ogledat. Tam jo hudi duh v podobi zvite kače v pogovor zapeljá in jej laže, da bo Bogu enaka, če jí od prepovedanega sadú. Eva pozabi dobrotljivega stvarnika in žugane kazni, ter verjeme lažnjivemu duhu. Bolj ko prepovedani sad ogleduje, bolj jo mika. Zadnič seže po njem in — já, in tudi možu dá jesti. In prvi nesrečni greh bil je storjen! In s tem grehom se je smert na svet rodila, in otemnela pamet in popačena volja in vsa dušna in telesna nesreča za ves človeški rod. — Tako satan še den denešni v različnih podobah laže in zapeljuje. Gorje, kdor mu verjame! Dragi mladenči in deklice, kedar vas zapeljivci zvito vabijo in vam vse dobro obetajo, nesrečne Eve spomnite se!

Marija, sveta devica v Nacaretu, je bila za mater obljubljenega odrešnika izvoljena. V tihej samoti je živela, božje reči premišljevala, vse svoje dolžnosti tenko dopolnovala, ter v vsih rečeh zvesto Bogu služila. Dasiravno iz kraljeve rodovine Davidove rojena, je bila vendar vsa zadovoljna v svojem ubožtvu, ker ponižna devica nikdar ni želela pred svetom imenitna biti ali blišati. Ustrašila se je angela in njegovega čudnega oznajnenja, — al kakor hitro razumé, da je božja volja tako, se tud vso v božjo voljo udá, pokorna in ponižna dekla Gospodova — in tako postane mati odrešnika Jezusa, po katerem je imelo priti in je prišlo pravo življenje na svet.

Od kod je izhajal in še izhaja greh, in ž njim smert in poguba?
Od tod, da človek Boga pred očmi nima.

Kdor Boga pred očmi nima,
tudi božjih zapoved nima
pred očmi.

Bog je Adamu in Evi prepovedal od nekega drevesa jesti. Pa ker Boga nista imela pred očmi, sta se dala zapeljati in sta jedla.

Kdor božjih zapoved pred
očmi nima, tudi svoje lastne
sreče nima pred očmi.

Adam in Eva sta bila za greha del iz paradiža pregnana in sta mogla umreti. Lastne sreče nista imela pred očmi.

Kdor svoje lastne sreče nima pred očmi,
tudi sreče svojega bližnjega pred očmi nima.

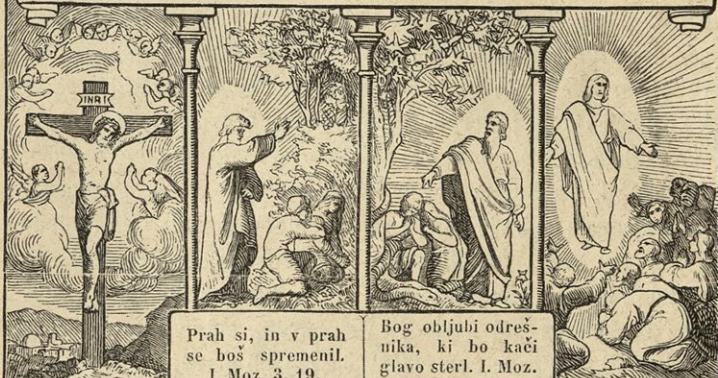

Od Adama in Eve izvira greh, terpljenje in smert nad vse ljudi; že njuni prvi sin ubije svojega brata Abelna; ona sreče svojega bližnjega nista imela pred očmi.

Ljuba duša, dobro pomisli, kaj ti ta podoba pred oči stavi. Poglej, kako je izvirni (poerbani) greh na svet prišel — iz pomanjkanja straha božjega; in kako greh še vedno na svet dohaja — iz pomanjkanja straha božjega. To sta si Adam in Eva poskušala, in to si poskuša vsak človek, ki Boga pred očmi nima. Grešno poželenje, kedar je spočelo, greh rodi; greh pa, kedar je storjen, rodi smert in mnogo strašnega terpljenja za dušo in telo. Premisli, človek! kako se je mnogo ljudem godilo, ki so svojim strastim se udali, in prepričal se boš, kako živo potrebno je, da zapovedi božje vedno pred očmi imamo, ako želimo časni in večni nesreči ubežati. Gorje človeku, ki Boga zabi, in svojemu strastnemu poželenju služi, on si šibo spléta, ktera ga iz prijetnega rajsa časne zadovoljnosti in sreče v revšino, sramoto, bolezen in velikrat v zgodno smert tukaj, tam pa v pogubljenje zapodí. Kdor se Boga ne bojí, ki telo in dušo lahko v pekel verže, ali se bo takšen ljudi bal in zavolj ljudi hudo opušal? Kdor greh in krivico dela, je sovražnik svoje duše. Blagor mu, kdor ob času skušnjave s pobožnim Jožefom zdihne rekoč: „Kako bi zamogel toliko hudo storiti in grešiti zoper svojega Boga! „Blagor hiši, kder je strah božji domá! Strah božji je začetek modrosti. Boj se Boga in spolnuj njegove zapovedi. Blagor mu, kdor se božjemu strahu uda! To je storil razbojnik na križu, in je bil še tisti večer s svojim odrešnikom v svetem rajsu. Usmiljeni Bog je našim pervim starišem in nam vsem odrešnika obljubil, da bi tudi nam spet se odperl sveti raj. To zvesto zaupam in s serčnoj žalostjo nad svojimi grehi prosim tebe usmiljeni odrešnik Jezus: Gospod! spomni se me v svojem kraljestvu.

Dogodovšina sveta.

Bog je pogledal vse, kar je bil storil, in bilo je prav dobro.
I. Moz. 1, 31. Po enem človeku pa je greh na svet prišel, in po grehu smert. Rimlj. 5, 12.

Prah si, in v prah
se boš spremenil.
I. Moz. 3, 19.

Bog obljubi odreš-
nika, ki bo kači
glavo sterl. I. Moz.
3, 15.

Jezus je jagnje
božje, katero grehe sveta od-
jemlje. Jan. 1, 29.

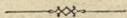
Jezus ustanovi
zveličavno napravo do konca
sveta. Mat. 28, 18—20.

Gospod spet pride, dela hudičeve popolnoma zatré,
smert in grob uničit, in vse novo storit. Skrivn. razod.
21, 3. Efež. 1, 10.

Po grehu je prišla smert in vsa nesreča na svet. Mili Bog je odrešnika obljubil, kateri naj dela hudičeve zatre in ukonča. Ta je Jezus, Sin božji, ki je za nas na križu umerl. Preden se je k svojemu Očetu povernol, je zveličavno napravo, sveto katoljško cerkvo, ustanovil, jo na sv. Petra, na skalo edinosti, pozidal, in obljubil, da ho terpela do konca sveta, da je vse peklenške moči zmagale ne bodo. On je svojim aposteljnomo in njih naslednikom sv. Duha podelil; jim oblast dal grehe odpušati, in obljubil, pri njih ostati do konca sveta. Slednič je svojim učencom ukazal, da naj grejo po vsem svetu, naj učijo vse narode spolnovati, kar je on zapovedal, in naj jih keršujejo. Glej, kristjan! to je dogodovšina sveta, skrivnost vesolne rešitve, to so velike dela božje, to je zapopadek sv. evangelja, vsega božjega razodenja in našega upanja, zapopadek keršanskega nauka.

V tej veri, v tej sveti od Jezusa ustanovljeni cerkvi, hočem ostati, živeti in umreti. Zatoraj k tebi o Jezus! svoje roke povzdignemo in s Petrom kličemo: Gospod! ostani pri nas; kam hočemo iti? Ti imaš besede večnega življenja.

Kdo je Jezus Kristus po nauku sv. katolijske cerkve?

Jezus je Sin živega Boga.

Jezus je tudi pravi človek.

Glas se je zaslislal iz nebes: Ta je moj ljubeznjivi Sin, ki imam dopadenje nad njim. Luk. 3, 22.

Beseda je meso postala, in je med nami prebivala. Jan. 1, 14.

Jezus je Odrešnik sveta.

Jezus je gospod in postavodajavec sveta.

Glejte, ta je jagnje božje, ki grehe sveta odjemlje. Jan. 1, 19.

Jezus je sodnik sveta.

Meni je dana vsa oblast v nebesih in na zemlji; zato pojdite in učite vse narode. Mat. 28, 18.

Mi vsi moramo prikazati se pred sodnim stolom Kristusovim, da vsak prejme, kakor je v svojem telesu dobrega ali hudega storil. II. Kor. 5, 10.

1. **T**o je večno življenje, da edino pravega Boga spoznamo, in Jezusa Kristusa, ktereга si nam ti, o usmiljeni Oče! poslal. Jezus, tvoj Sin, je odsvit tvojega veličastva, ravno-podoba tvojega bitja, luč od luči, v čegar imeni se imajo vse kolena priklanјati, teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo; zakaj on je visoko hvaljeni Bog vekomaj. Hebr. 1, 6. Rimlj. 9, 5. Fil. 2, 10.

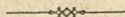
2. Kristjan! glej in posnemaj ljubo ponižnost in drago pokoršino Jezusa Kristusa. Sin živega Boga je podobo hlapca na-se vzel, in je bil po zunajnem kakor človek; on je sam sebe ponižal, in je bil pokóren do smerti, ja do smerti na križu. Fil. 2, 6—8.

3. Sin človekov ni prišel, da bi bil postrežen, temoč da bi stregel, in da bi za njih veliko svoje življenje dal v odrešitvo. Mark. 10, 45. Zatoraj ni nobeno drugo ime pod nebom dano ljudem, v katerem bi mogli biti zveličani. Ap. djan. 4, 12.

4. Apostolom bilo je ukazano, da naj narode učijo vse spolnovati, kar jim je Jezus zapovedal; in on je obljubil: glejte, pri vas ostanem vse dni, noter do konca sveta. Mat. 28, 20. On je kralj vsih kraljev in gospod vsih gospodov. Skrivn. razod. 1, 5. — 19, 16.

5. Pomni, o človek! pri vsih svojih delih — poslednih rečí, in ne boš grešil vekomaj. Sir. 7, 40.

Hvaljen bodi Jezus Kristus vekomaj. Amen.

Nauk iz življenja device Marije.

Angel Marijo pozdravlja.

Elizabet Marijo pozdravlja.

Gnade si polna, Gos-
pod je s teboj.

Ti si žegnana med
ženami.

Marija s Simeonom v
tempelnu.

Meč bo tvoje srece
presunol.

Marija pod križem.

1. Glej ga, tvoj sin.
2. Glej jo, tvoja mati.

Rožna devica, mati božja, je bila polna gnade, pa vendar polna križev in terpljenja; mi pa smo polni greha, pa nočemo ničesa terpeti, ampak le veselje uživati.

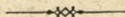
Bodi mi pozdravljena gnade polna, preblažena devica Marija, mati našega gospoda! naš živi zgled, kako imamo vse dolžnosti do Boga in do bližnjega dopolnovati! čudna v svoji globoki ponižnosti poleg te previsoke časti, da te je gospod Bog za mater svojega edinorojenega Sina izvolil, véliko skrivnost včlovečenja po svojem večnem sklepu zgotoviti! ti ponižna dekla gospodova, poterpežljiva v britkostih, vsa udana v sv. voljo božjo! Glej! tvoj božji Sin te je nam vsim za mater dal; z otroško ljubeznijo in polnim zaupanjem se ti bližamo, in s sv. Bernardom milo zdihavamo :

„Spomni se, o premila Devica Marija! da se še nikdar ni slišati, da bi ti ktereга zupustila, ki je pod tvojo brambo pribežal, tvoje pomoči iskal, in se tvoji priprošnji izročil. Tega zaupanja vnet, k tebi hitim, o Devica vsih devic. k tebi, o Mati, pribežim, pred teboj objekan grešnik stojim. O mati večne Besede! ne zaverzi moje prošnje, temoč milostljivo me poslušaj in usliši. Amen.“

Sv. Oče, sedanji papež Pii IX. počeševanje blažene device in matere Marije kakor poseben pripomoček priporočajo, ljubo nedolžnost in čistost ohraniti. Za tega del so že léta 1851 sledečo kratko molitvico ob nečistih skušnjavah moliti priporočili:

„O moja gospa! o moja mati! spomni si, da sem tvoj! Zato obvaruj in ohrani me kakor svojo lastino in svoje posestvo.“

Kdor to kratko molitvico pobožno in s skesanim sercom opravlja, zadobi vsakokrat odpustek 40^{tih} dni.

Jezusovo rojstvo.

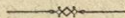
Ne bojte se; zakaj glejte, jaz vam oznanjujem veliko veselje, katero bo došlo vsemu ljudstvu; zakaj danes vam je v mestu Davidovem bil rojen zveličar, kateri je Kristus gospod . . . našli hote dete v plenice povito in v jasli položeno. Slava Bogu na visokosti, in mir ljudem na zemlji, kateri so svete volje. Luk. 2.

Dete nam je rojeno, Sin nam je podarjen, na njegovih ramah je vladarstvo; in njegovo ime se imenuje: Čudežni, svetovavec, Bog, močni junak, Oče prihodnosti, kralj miru. Iz. 9, 6.

Kristjani! povzdignimo svoje serca proti nebesom, in ponižno na kolenih molimo Jezusa Kristusa, Sina živega Boga, svojega odrešnika, ki se je včlovečil, božjo in človeško natoro v sebi združil, in prišel za nas umret. Toliko je Bog svet ljubil.

Ljubi Jezus! ti si človek postal, da bi mi otroci božji, tvoji bratje in sestre in so-erbiči bili. Ti si reven bil, da bi mi nebeško veličastvo posedli. Ti si hotel terpeti, da bi mi vekomaj veselili se. Ti si dolg naših grehov zbrisal, da bi tisti mir na svet prišel, ktereга cel svet ne more dati, in da Očeta v nebesih svojega Očeta imenovati smemo. Ti si nas učil, z vsemi v ljubem miru živeti, in svojega bližnjega ko sebe ljubiti; v večnem kraljestvu, ktero si ti nam pripravil, ni vojsk ne prepira, — mirni so otroci božji, in ti si v resnici večni kralj miru. Za to bodi usmiljeni Bog hvaljen, in mi obljubimo v tebe ljubi Jezus zvesto verovati in v tvoji ljubezni živeti in umreti.

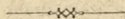
Trije modri iz jutrove dežele.

Kedar je bil Jezus rojen v Betlehemu na Judovskem o dnevih kralja Heroda; glej, so modri prišli iz jutrovega v Jeruzalem rekoč: Kde je novorojeni kralj judovski? zakaj videli smo njegovo zvezdo in smo prišli ga molit . . . Zvezda je pred njimi, dokler ni zgoraj obstala, kder je bilo dete. Kedar so pa zvezdo ugledali, so se silno oveselili. In so šli v hišo, in so našli dete z Marijo njegovo materjo, in so pred njega padli, in ga molili; in so odperli svoje zaklade, in so mu darovali zlata, kadila in mire. Mat. 2.

Nebo in zemlja sta se veselila, ko je Jezus na svet se rodil. Angeli so Bogu hvalo prepevali in veseli bili sreče, ki je došla človeškemu rodu. Modri iz Jutrovega pridejo ga molit, mu darujejo kadila, zlata in mire, in s tem trojnim darom rahlo dete spoznavljajo za pravega, živega Boga, za svojega kralja in odrešnika, po katerem je večni mir na svet prišel, in v čigar kraljestvu je ljubezen perva in naj višja zapoved; zato se tudi kralj miru imenuje. Poleg jaslje božjega deteta obljubijo, v odrešnika vesolnega sveta živo verovati in v tej veri živeti in umreti; tukaj med seboj sklenejo zavezo miru in ljubezni. Te modre sv. tri kralje zovemo; bili so še neverniki (ajdi) in pravega Boga niso poznali. Pa zveličar je bil rojen, tudi nevernikom pot v nebesa kazat in jim svoj nebeški evangelj oznanovat.

Védi, ljubi kristjan, da tudi naši predniki so bili ajdi, da so mertve malike molili, po tmuni tavalj, in da od pravega Boga nič vedeli niso. Védi, da ti trije kralji niso le v svojem, temoč tudi v našem in vseh narodov imeni poleg jaslje svojo ponižno molitvo, hvalo in zahvalo opravili. V Jezusu so vsi kralji sveta, vsi narodi, vse mesta, vesi in rodbine le e n o telo, le ena rodbina ali familja; vsi smo bratje med seboj, ki nas pas sprotne ljubezni oklepati ima, — vsi imamo enega Očeta v nebesih, in v božjem kraljestvu ne sme biti ne národnega ne osebnege zavida in serda, temoč otroci božji naj se božjemu Duhu vladati dajo. To tudi zvesto obljubimo v imeni Boga Očeta in Sina in sv. Duha; da se vsi enkrat tam gôri snidemo v kraljestvu večne ljubezni. Amen.

Otroci! bodite kakor ljubo dete Jezus:

pobožni,

pokorni,

Ali nista vedila, da moram v tem biti, kar je mojega Očeta? Luk. 2, 49.

delavni,

Bil jima je pokoren. Luk. 2, 51.

Bogu in ljudem vedno ljubši.

Jezus je pomagal svojemu redniku Jožefu, ki je tesar bil in je tudi pluge delal.

Jezus je rasel v modrosti in starosti in gnadi pri Bogu in pri ljudeh. Luk. 2, 52.

I.

Otroci! nikdar ne zabite, da ste otroci nebeškega Očeta. Spolnajte njegove svete zapovedi, da k njemu v nebesa dojdete. Radi molíte in pridno hodíte v šolo in v cerkev, da se učíte v tem biti, kar je vašega Očeta v nebesih.

II.

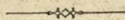
Otrokom, kateri svoje stariše lepo in za ljubo imajo, Bog posebno srečo in blagor delí. Jezus, ki je bil Bog in človek ob enem, je bil bornim ljudem pokoren. Ne zabite, da vsa pokoršina se le Bogu skazuje; božja volja in očitna zapoved je, da naj otroci svoje stariše lepo ubogajo.

III.

Otroci! ne sramujte se nobenega dela, če je le počeno, ker tudi Jezus se ni sramoval, prav navadnega in nizkega dela proprijeti se. Kedar na polju delate, spominjajte se Jezusa, ki je pluge delati in tesati pomagal, in v molitvi k njemu zdihujte.

IV.

Jezus je bil otrokom poseben prijatelj in jim je nebesa obetal. Imejte ga vedno pred očmi, in tudi vi bote rastle v milosti pred Bogom in pred ljudmi, in angeli varhi bodo vedno radi poleg vas.

Glejte jagnje božje,
ktero grehe sveta odjemlje. Jan. 1, 29.

Jagnje božje v predpodobi.

Jezus je jagnje, od začetka sveta darovano. Skrivn. razod. 13, 8.

Pravo jagnje božje, ktero grehe sveta odjemlje. Jan. 1, 29.

Nāše velikonočno jagnje Kristus je za nas darovano bilo. I. Kor. 5, 7.

Vedni spomin tega, kaj je jagnje božje terpelo.

To je moje telo, ktero bo za vas dano. To je moja kri nove zaveze, ktera bo za njih veliko prelita v odpusenje grehov.

To storite v moj spomin.

Vsak človek je grešna sirota pred Bogom, strahovanja ali kazni vreden. Sv. apostol pravi: „Vsi smo od nature otroci jeze; — vsi so grešili in pogrešajo veličastva božjega.“ Efež. 2, 3. Rimlj. 3, 23.

To spoznanje lastne grešnosti je že od nekdanj ljudi spodbadalo, z Bogom se spraviti in poprijazniti, in v ta namen Bogu darov opravljati, posebno kervavih darov stare zaveze, ki jih je Bog ukazoval, da so ljudem pravičnega in ostrega Boga Izraelcov prav živo pred oči stavili.

Pa vsi, tudi kervavi darovi stare zaveze, bili so le predpodebe in gole pomembe tiste velike daritve, katero je božji Sin Kristus v odpušenje grehov vesolnega sveta na sv. križu doprinesel. Kristus je za nas terpel; on je (kakor pravo jagnje božje) naše grehe na svojem životu nosil na lesu; po njegovih ranah smo mi ozdraveli! I. Peter. 2, 21. 24. Bili smo sovražniki božji, pa skozi smert njegovega Sina smo se spravili z njim. Rimlj. 5, 10.

In ne le v večni spomin te kervave daritve na križu, temoč tudi zato, da bi nekervavo še vedno ponavljala se, je mili Jezus pri slednji večerji nekervavo daritvo nove zaveze, to je daritvo ali ofer sv. meše postavil, ko je rekel svojim učencem: „To je moje telo, katero bo za vas dano; ta kelih je nova zaveza moje kerví, ktera bo za vas prelita; — to storite v moj spomin.“ Luk. 22, I. Kor. 11.

Tedaj, ljubi kristjan, vselej hvaležno in z ginjenim sercom oziraj se na podobo križanega, ki je mir in zveličanje donesel tvoji duši! Bodi vselej prav pobožno pri sv. meši, da boš sadu te presvete daritve deležen.

Kdo je prvi nam naj boljše novo leto vošil?

Jezus
Odrešnik sveta.

Jezus je prišel v Nacaret in je šel po svoji navadi v saboto v shodnico in se je vstopil, da bi bral. Bile so mu dane bukve Izaija preroka. In ko je bukve odperl, je zadel besede: „Duh gospodov je nad menoj; zato me je pomazilil in me poslal, ubogim evangelj oznanovat, ozdravljat jih, ki so potertega serca, jetnikom rešitvo, slepim vitez napovedovat, ranjene proste spušat, prijetno leto Gospodovo in den povračila oznanovat. Dnes je ta pisemska beseda se nad vami dopolnila.“ Luk. 4, 16—21.

Izai. 61, 1, 2.

Po enem človeku je greh na svet prišel, in po grehu smert. Na tem svetu nam vsak den terpljenje donaja. Naj hujše terpljenje je smert, ko bi brez tistega upa umirali, ki nam vera ga daje. Gorje nam, ako bi novega leta den nam družega ne klical, kakor: Pomni, o človek! da si spet za eno leto bližej smerti. Novega leta den si srečo in vse dobro vošimo; si dajemo spominke ljubezni; otroci starišem pokoršino obetajo; in glejte, — le ostanemo, kakor smo bili, in tako nam novo leto mnogokrat več terpljenja rodi, kakor staro. Ako v novem letu sreče želimo, moramo novi ljudje postati. Po Jezusu odrešniku se je vse ponovilo; on je v shodnici oznanil, da **z njim je prijetno leto Gospodovo prišlo**. On nas vabi: Pridite k meni vsi, ki se trudite in ste obloženi, in jaz vas bodem pokrepčal. On je prišel, dela hudičeve razdjal, in zveličavno kraljestvo božje ustanovit. Človek brez vere ne pozna te sreče, in za-nj ni veselega novega leta. Ljube duše! izslecite starega grešnega človeka, in oblecite novega. Zapustite grešne pota, in hodite po potu življenja. Ozdravite ranjeno vest; potrebite stari kvas; raztergajte vse grešne vezi; povernite krivično blago; spravite se s svojim bližnjim; bodite kakor novorojeni otroci, ki hinavšine, zavisti in sovražtva ne poznajo. Hodite v luči svete vere, ker le za pravega vernega kristjana je vsako novo leto veselo in srečno za vselej.

Jezus, otrok ljubeznivi prijatelj.

Bogaboječe matere so k Jezusu otroke nosile, da bi roke nad-nje polagal in molil nad njimi. Učenci pa so revkali nad njimi. Jezus pa je rekel: „Najte malim k meni priti, in nikar jim ne branite; zakaj takih je nebeško kraljestvo.“
Mat. 19, 13—15.

„Resnično vam povem, ako se ne spreobnerte, in ne bote kakor otroci, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Kdor koli se tedaj poniža, kakor ta otrok, je nar večji v nebeškem kraljestvu. In kdor sprejme kterega takega otroka v mojem imenu, mene sprejme. Kdor pa pohujša kterega teh malih, ki v mene verujejo, boljše bi mu bilo, da bi se mu mlinski kamen na vrat obesel, in bi se potopil v globočino morja. Glejte tedaj, da ne zaničujete nobenega teh malih; zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, kateri je v nebesih.“
Mat. 18, 1—10.

Ljubi otroci!

Ali niste veseli lepe podobice, ki jo tukaj ugledate? Kaže vam, koliko nedolžen otrok pri Bogu velja; uči vas, da ste božji otroci, in da ste pri ljubem Bogu v nebesih domá. Ali veste, kdo je ta, ki zbrane otroke ljubeznjivo blagruje? Ta mili prijatelj otrok je božji Sin Jezus, ki je iz nebes prišel za vas svojo kri prelit, da bi vi vsi prišli v nebesa. Veče ljubezni bi Jezus ne mogel vam skazati; on pravi, da, kdor kterelega otrok sprejme, njega samega sprejme; sreča, ki je upati imate, je tolika, da bi zaslužil z mlinskim kamnom na vratu v globočino morja potopljen biti, kdor bi vas v greh zapeljal; da vsaki otrok ima svojega angela za varstvo, ki ga lepo vbogati mora. Stariši so pred Bogom dolžni, otroke hudega varovati in k dobremu napeljevati, da se noben otrok ne pogubi, ampak da stariši in otroci z angeli vred enkrat božje obličje gledajo.

Glejte, preljubi otroci, koliko vas Jezus obraja in ljubi! Deržite se zvesto njegovih svetih naukov in Boga žaliti varujte se. Spoštujte in lepo vbogajte stariše svoje, da vas bodo veseli in vam dobro pojde. V časti imejte svoje duhovnike in bodite pokorni jim, zakaj oni bodo odgovor dajali za vaše duše. Z brati in sestrami v lepem miru živite in storite vsakemu dobro. Svojemu odrešniku ostanite zvesti do smerti, kakor je tudi on vas ljubil do smerti in vabil vas, k njemu priti. Rastite v starosti in milosti pred Bogom in ljudmi; molite radi, delajte pridno, cerkvo in šolo za ljubo imejte in z menoj recite: Hvaljen bodi Jezus Kristus vekomaj. Amen.

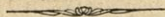
Kaj nas Jezus na oljskeji gori uči? — Pokoršino.

Bila je volja Boga Očeta, da Jezus njegov Sin naj za odrešenje sveta umerje. Vedel je Jezus, da bo in koliko bo imel terpeti; zakaj njegova duša bila je žalostna do smrti, in kervav pot je rosil od njegovega čela; pa vedel je, kaj srečnega bo sledelo iz njegovega terpljenja, ter je molil: „Oče! ne moja, temoč tvoja volja naj se zgodi;“ in voljno je svoj križ zadel; zato ga je Bog povišal in mu ime dal, katero je črez vse imena, in v katerem naj se vse kolena priklanajo teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Fil. 2. pogl.

Le Bog je dober, in kar Bog stori, zamore le dobro biti; kar mi storimo, je le takrat dobro, če je v božjih očeh dobro; kar je dobro, ima dobre nasledke, kar je Bogu nasproti, je hudo in v pogubo peljá. Vsa nesreča izvira iz nepokoršine naših starišev, vsa sreča in blagor pa iz pokoršine Jezusove. Adam in Eva nista pomislila, kaj bo iz njune nepokoršine sledelo, Jezus pa je nasledke svoje pokoršine pred očmi imel. O človek! pri vsakem svojem delu pomisli na konec in kaj bo iz tega sledelo,

pomisli, da vse tvoje dela bodo s teboj šle v večnost in te bodo tam zagovarjale ali pa obsodile. Kristjan! želiš enkrat pred božjim tronom obstati in svojih del večno vesel biti, bodi vselej Bogu pokoren, bodi pokoren duhovski in deželski gosposki, katero je sam Bog postavil; kdor se njej v pravičnih rečeh ustavlja, se božji volji ustavlja; kdor pa se po božji volji ravna, mirno živi in srečno umerje. Bodi tudi v malem zvest in pokoren, zakaj iz malega raste veliko, in od vsake besede boš enkrat odgovor dajal. Gorjé mu, kdor z besedo ali djanjem bližnjega pohujša, pri sodbi enkrat bo videl strašne nasledke svojega govorjenja in obnašanja. Vsikdar tako govori in delaj, kakor si boš ob smerti želel, da bi govoril in delal bil. Si se pa zmotil in pregrešil, hitro se spokori, in pohujšanje, katero si dal, kolikor moreš hitro popravi, da ti usmiljeni Bog odpusti. Pomisli, da dobrega in hudega, kar ti delaš, se večidel tudi tvoj bližnji udeležuje. Adam in Eva sta le enkrat od prepovedanega sadu jedla, in ves človeški rod še sedaj zategadel terpí. Jezus pa je svojo kri prelil, da vsi, ki se njegove rešne kerví udeležujejo, odpusenje in zveličanje zadobé. On nam je dal nar lepši zgled ponižnosti in pokoršine. Bodi mu čast in hvala vekomaj!

Oljska gora.

Jezus, gospod, terpi.

Moja duša je žalostna do smerti. Mat. 26, 38.

Učenci spijo.

Ali niste mogli eno uro z menoj bedeti? Cujte in molite! Mat. 26, 40. 41.

Sovražniki pa bedijo.

Zdajci je prišel Judež, in z njim velika truma. Mat. 26, 47

Vsak stan ima svojo oljsko goro.

V božjem kraljestvu na zemlji je veliko stanov, pa vsi so v to postavljeni, da bi božjo čast poviševali in za svojo in bližnjega časno in večno srečo trudili se. Mi vsi služimo enemu gospodu, ki je v nebesih in bo povernol vsakemu po njegovih delih. Vsak stan ima prednike in pomočnike. Njih imena so tako različne, kakor stanovi. Naj več pri božji sodbi bo prednik odgovarjal, in naj težja butara sloní na njegovih ramah, ker mnogo-mnogokrat se prigodi, da tudi on s svojim odrešnikom na oljski gori svojega stanu se britko žalostiti in zdihovati mora. Blagor mu, če se svojih dolžnost in svojega Boga zvesto derží. Blagor tudi vsem njegovim pomočnikom in podložnim, če svojega prednika lepo vbogajo in ga v njegovem trudu podperajo; zakaj v ljubezni in lepej zastopnosti se dá naj več dobrega učiniti.

Gorjé pa vsem, ki svoje dolžnosti zanemarjajo in svojih predpostavljenih serce z žalostjo prebadajo, ali jih clo po judeževo izdajajo.

Grešnik! glej Odrešnika, in ne obupaj.

Gospod! spomni se
me, kedar prideš
v svoje kraljestvo.
Luk. 23, 42.

Še danes boš z
menoj v paradizu.
Luk. 23, 42.

Strašno je pasti v
roke živega Boga.
Hebr. 10, 13.

Kakor gotovo živim, govori Bog gospod, jaz nočem smerti grešnika; temoč da se hudobni od svojega pota verne in živi. Eceh. 33, 11.

Ko bi vaši grehi bili rudeči kakor škerlat, bodo beli kakor sneg. Izai. 1, 18.

Pomislí, o grešnik! da usmiljeni Bog sam pri sebi prisega, da noče tvojega pogubljenja, temoč da se v zavetje svojega odrešnika podaš, svoje grehe spokoriš in v nebesa dojdeš.

Zdihleji.

O Jezus, zavoljo mojega odrešenja na križu razpét,
usmili se me!

O Jezus, zavoljo mojega odrešenja z žreblji predert,
usmili se me!

O Jezus, ki si zavoljo mojega odrešenja na križu umerl,
usmili se me!

O Jezus, daj mi gnado goreče objokati in spokoriti
svoje grehe!

O Jezus, daj tudi meni ob moji smertni uri zaslišati od
tebe sladke besede: „Še denes boš z menoj v paradizu!“

Sveti grob v Jeruzalemu,

v katerem je Jezusovo telo počivalo, obeta tolažbo ob smerti in veselo vstajenje njemu, ki v gospodu umerje.

Jožef iz Arimateje je vzel Jezusovo telo, ga je zavil v tenčico in ga položil v svoj lastni nov grob. Mat. 27, 59. 60.

Kaj išete živega med mrtvimi? — ni ga tukaj, temoč vstal je.
Luk. 24. 5. 6.

Po enem človeku je smert, in po enem človeku je vstajenje od mrtvih.
In kakor v Adamu vsi umerjejo, tako bodo v Kristusu vsi oživali.
Smert, kde je tvoja zmaga? Smert, kde je tvoje telo? Bogu bodi hvala,
ki nam je zmago dal, po našem gospodu Jezusu Kristusu.
I. Kor. 15. pogl.

Življenje Jezusovo v sv. roženkrancu :

V veselem delu.

(Od prve adventne do prve postne nedelje.)

1. Kterega si devica od sv. Duha spočela.
2. Kterega si devica v obiskanji Elizabete nosila.
3. Kterega si devica rodila.
4. Kterega si devica v tempeljnu darovala.
5. Kterega si devica v tempeljnu našla.

V žalostnem delu.

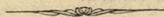
(Od prve postne nedelje do velike noči.)

1. Kteri je za nas kervavi pot potil.
2. Kteri je za nas gajžlan bil.
3. Kteri je za nas s ternjem kronan bil.
4. Kteri je za nas težek križ nesil.
5. Kteri je za nas križan bil.

V častitem delu.

(Od velike noči do adventa.)

1. Kteri je častito od smerti vstal.
2. Kteri je častito v nebesa šel.
3. Kteri nam je sv. Duha poslal.
4. Kteri je tebe v nebesa vzel.
5. Kteri je tebe v nebesih kronal.

Kristusov vnebohod.

Grem k svojemu Očetu, in k vašemu Očetu; k svojemu Bogu in k vašemu Bogu. V hiši mojega Očeta je veliko prebivališ. Grem vam prostor pripraviti, in vas bom k sebi vzel.

Nihče ne pride k Očetu, razen skoz mene.
Kdor k meni pride, ga ne sunem vun.

Sv. apostol Pavel je bil zamaknjen v tretje nebo, kder je slišal skrivne besede, katerih človek ne sme izgovarjati. Kar je Bog tistim, ki ga ljubijo pripravil, ni še nobeno oko videlo, nobeno uho slišalo, in nobeno človeško serce ne občutilo. Jezus nam je Boga, svojega Očeta in nebesa spoznati dal. Bodi vesela, moja duša, in raduj se v Bogu, zveličarju svojem; zakaj zdaj zamo-remo reči, da cele nebesa so naše. Bog Oče je za res naš Oče; Jezus, božji Sin, je naš brat, in sv. Duh nam zveličavno ljubezen božjo v serca vliva; mati božja Marija je naša mati, zakaj njeni božji Sin nas je imenoval brate svoje; angeli božji so nam mili prijatelji, nam v zveličanje dani; nebesa, nam od začetka sveta pripravljene, bodo vekomaj naša dedšina (erbija); prebivali bomo v nebeškem Jeruzalemu, v morju večne luči; tam ne bo več nobene solze, ne smerti, ne ločitve, in nobenega razločka med bogatinom in ubožcem. — Kristjani! spoznajte svojo visoko vrednost, zakaj za drago kri Jezusovo ste odkupljeni; bojte se greha, ki vam vso to neizrekljivo srečo podira; živite, kakor se božjim otrokom in dedičem svetih nebes spodobi; ljubite se med seboj in sproti v nebesa pomagajte si; bodite terdni v tem upanju, in radi bote živeli, pa tudi radi umerli. Amen.

Presveto serce Jezusovo.

Žalostno serce Jezusovo.

Moja duša je žalostna do smrti. Moj Oče! če je mogoče, naj gre ta kelih od mene; vendar ne kakor jaz hočem, temoč kakor ti hočeš.

Usmiljeno serce Jezusovo.

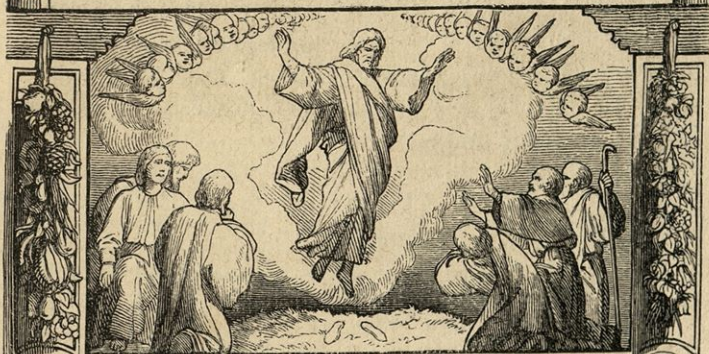
Pridite k meni vsi, ki ste s trudom in delom obloženi, in jaz vas bodem pokrepčal.

Vzemite moj jarem na sebe, in učite se od mene; zakaj

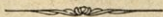
jaz sem krotek in ponižnega serca, in bote mir našli svojim dušam; zakaj moj jarem je sladek, in moja butara je lahka. Mat. 12, 28—30.

Veselo serce Jezusovo.

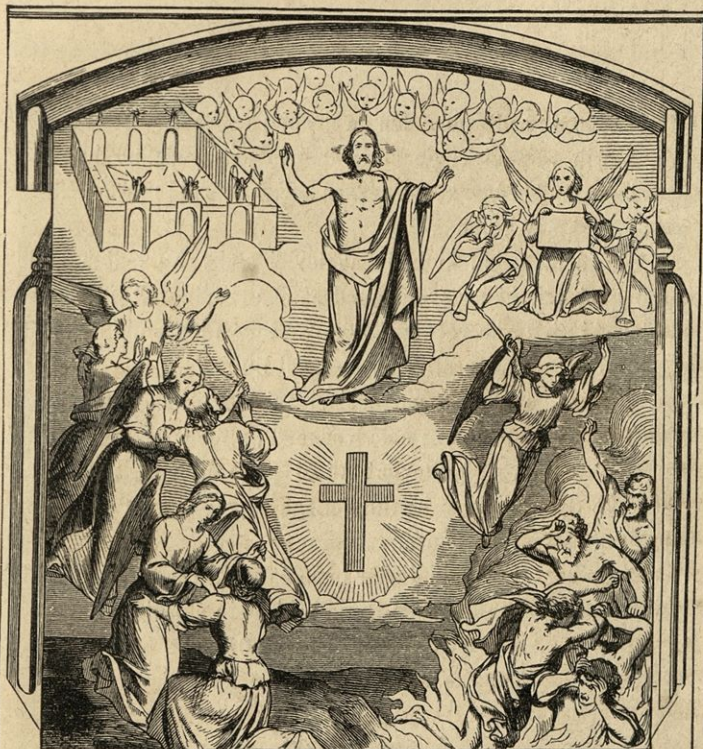

Jezus je na-se vzel sramoto križa, ker je jasno vedel, kaj osrečivnega bo iz tega sledelo. Ko je na križu zgovoril: „Dopolnjeno je“ je bil svet odrešen, pot v nebesa se je odperla, in Jezus se z oljske gore veselo vzdigne k svojemu in našemu Bogu in Očetu, nam ondi prostor pripraviti.

Ni ga hujšega terpljenja kakor dušne britkosti. In tvoje seree, ljubi Jezus, je toliko britkost občutilo, da ti je bila duša žalostna do smerti. Kdo je tvoje nedolžno serce v tako žalost pripravil? Oh naši grehi so to storili! Vsi grehi vesolnega sveta so na oljski gori tvoje preljubo serce težili, in za nas del si moral grenki kelih terpljenja piti. Odpusti nam to, usmiljeni zveličar! in milo pomagaj nam, grehov znebiti in varvati se. Kelih na altarju me spominja, kolika hudobija je greh; me spominja tvoje ljubezni, katero si nam skazal do smerti; me spominja večne sreče v nebesih, katero si nam ti s svojim britkim terpljenjem zaslužil, tvoja smert je naše življenje. Kako bi te, ljubi zveličar zahvalil? Vem, kaj bom storil. Kar iz ljubezni do tebe bližnjemu, bodi si naj bornejši, dobrega storimo, bodeš tako povernol, kakor bi bili tebi storili, saj nam bližnjega ko svojega brata priporočáš. Ti si bil golo usmiljenje, tudi jaz hočem iz ljubezni do tebe vsakemu usmiljen biti in s tem tvoje serce oveselovati. Tvoje veselo serce me spominja večnega neizrekljivega veselja, katero si ti v kraljestvu svojega Očeta pri nebeški gostiji svojim zvestim učencem pripravil. Bodi tedaj vesela moja duša, in raduj se v Jezusu svojem zveličarju, ki mu vsa hvala bodi vekomaj. Amen.

Drugi prihod Jezusov, — poslednja sodba.

Kedar bo gospod v svojem veličastvu spet prišel, in vsi angeli z njim, bo vse ljudstva narazen ločil, kakor pastir loči ovce od kozlov; bo ovce na svojo desno, kozle pa na svojo levo postavil. Kralj poreče k tem na desnici: „Pridite, izvoljeni mojega Očeta, posedite kraljestvo, katero vam je od začetka sveta pripravljeno; zakaj lačen sem bil, in vi ste mi dali jesti . . .“ Onim na levici pa poreče: „Poberite se od mene, prekleti, v večni ogenj, ki je hudiču in njegovim angelom pripravljen; zakaj lačen sem bil, in vi mi niste dali jesti . . .“ In ti bodo šli v večno terpljenje, pravični pa v večno življenje.

Mat. 25, 31—46.

Blagor jim, ki bodo sodni den na desnici stali! Kdo bodo tisti? Oni, katerih vera ni bila mrtva dobrih dél, posebno kateri so potrebnim in ubožcem zavolj Jezusa dobro storili in po Jezusovo usmiljenega serca bili.

Gorjé pa onim, ki bodo na levisi stali! Na levico bodo postavljeni vsi, ki so svojega odrešnika zaničevali in zane-marjali, ki njegovim revnim bratom in tako njemu nič dobrega storili niso; vsi neverni in terdoserčni ljudje.

Pomisli, o človek, na kateri strani boš ti stal tisti grozo-vitni den, ko bo sodba za celo večnost dotekla. Na katero stran te sedaj tvoja vest postavlja? Ali si prijatelj si nabral za večnost? Spominjaj se neusmiljenega bogatina v evangelju in njegovega strašnega konca.

Oj nikar ne zamudi, dokler je še čas, biti revežem usmiljen prijatelj, da boš enkrat med tistemi, ki bodo slišali :

Pridite, izvoljeni mojega Očeta!

Verujem v svetega Duha,

po katerem se ljubezen božja nam v naše serca vliiva. Rimlj. 5, 5.

Jezus obeta

svetega Duha.

Prejeli bote moč sv. Duha, kateri bo nad vas prišel. Djanj. apost. 1. pogl.

Jezus pošlje svetega Duha binkoštni praznik.

Vsi so bili napolnjeni s sv. Duhom.
Djanj. ap. 2. pogl.

Jezusova naprava o vednem prejemanju sv. Duha.

Peter in Janez sta v Samarii nad keršene svoje roke polagala, in ravno tako sv. Pavel v Efezi, in prejeli so svetega Duha. Djanj. ap. 8. in 19. pogl.

In tako se po škofih katoliške cerkve v zakramentu sv. birme še do dnešnjega dné sv. Duh podeljuje.

Molitev.

Dobrotljivi Bog, zahvalim te, da si me v Kristusu poterdil in pomazilil, in mi v zastávo mojega upanja svetega Duha v serce podelil. Nikdar ne bom zabil, da sem tempelj božji, ker sveti Duh v meni prebiva. Daj mi gnado, da se vsikdar svetemu Duhu, nikoli pa posvetnemu duhu vladati ne dam. Pomagaj mi, greha in vsega grešnega poželjenja se varovati, da mi ne oskruni tempeljna mojega telesa. Naj, dobrotljivi Bog, da me sveti Duh nikoli ne zapusti. Sveti Duh! ostani vedno v meni, da vedno tvoj tempelj ostanem, da zvesto hodim po potu nedolžnosti, in da živim in umerjem v veri v Boga Očeta in Sina in svetega Duha. Amen.

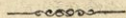

Katoliška cerkev je naša
duhovna mati, nam od
Jezusa izročena.

Grem k svojemu Očetu in k vašemu Očetu, k svojemu Bogu in k vašemu Bogu. Meni je vsa oblast dana v nebesih in na zemlji; pojdite tedaj, in učite vse narode in kersujte jih v imeni Očeta in Sina in svetega Duha; in učite jih vse spolnovati, kar koli sem vam zapovedal; in glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta. Mat. 28, 18—20.

Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je šel svoje kraljestvo posest, in je pred svojim odhodom ključ in vso oblast za srečo svojih otrok materi izročil. Ta kralj je naš odrešnik Jezus, ki je šel v posestvo svojega večnega kraljestva, katero je tudi nam pripravil. Pred svojim odhodom k Očetu je v svojem kraljestvu na zemlji napravo ustanovil, ktera bo terpela do konca sveta. Svojim učencem, in po njih njihovim naslednikom, škofom, je ukazal, vse ljudi v božje kraljestvo vabiti, jim grehe odpustati ali pa priderževati in jih učiti vse spolnovati, kar je on zapovedal. Jezus je apostolom potrebno oblast dal in jih zagotovil, da njegove cerkve, katero je na skalo, sv. Petra, pozidal, vse peklenske moči zmagale ne bodo. To napravo je Jezus imenoval svojo cerkvo, in ker njena edina skerb je naše večno zveličanje, je bila že od začetka mati človeškega rodu imenovana; zakaj v njej se za božje kraljestvo prerajujemo, v njej prejemamo Duha božjih otrok; ona nas okrepčuje z živim kruhom, ki iz nebes dohaja in nas redi za večno življenje; ona celí rane naše zadolžene vesti; ona nas o zadnem smertnem boju s svetim oljem poterdjuje; ona od Jezusa dano oblast hrani in božjim namestnikom zročuje; ona zakon posvečuje, da se otroci za časno in večno srečo izrejajo; — ob kratkem, ona nam sedem sv. zakramentov deli. Otrok varno počiva v naročju svoje matere, še varnejši je kristjan v naročju katoliške cerkve, zakaj ona skerbi za sedaj in vselej, za časnost, in večnost. Že pred 1600 leti je sv. škof Ciprian pisal: „Le ena mati je; kdor se od cerkve loči . . . ne bo dosegel, kar je Kristus obljubil. Kdor cerkve za mater nima, tudi Boga ne bo za Očeta imel.“

Jezus je obljubil svoji cerkvi poglavarja dati in ga je tudi dal.

Jezus je obljubil svojo cerkev postaviti na aposteljna Petra, kakor na neomajljivo skalo.

Jaz ti povem: Ti si Peter (skala) in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklenške vrata je ne bojo zmagale. Mat. 16—18.

Jezus je postavil aposteljna Petra za višji pastirja cerkve.

Jezus je kratko pred svojim vnebohodom aposteljna Petra trikrat vprašal, če ga ljubi; in sicer pervikrat, alj ga bolje ljubi, kakor drugi. Peter gospoda trikrat zagotovi, da ga res ljubi. In po tem mu Jezus trikrat reče: Pasi moje jagneta; pasi moje ovce.

1. Jezus je vprašal svoje učence: Vi pa, kaj pravite, kdo da sem jaz? Na to mu odgovori Simon Peter in reče: Ti si Kristus, sin živega Boga. Jezus pa mu je odgovoril in rekel: Blagor ti, Simon . . . ker meso in kri ti nista tega razodela, ampak moj Oče, ki je v nebesih; pa tudi jaz povem tebi: Ti si Peter (skala), in na to skalo bom zidal svojo cerkev, in peklenške vrata je ne bojo zmagale. In tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva; in kar koli boš zvezal na zemlji, bo zvezano tudi v nebesih; in kar koli boš razvezal na zemlji, bo tudi v nebesih razvezano. Mat. 16. 15—19.

2. To je že bilo tretjič, da se je Jezus svojim učencem prikazal, po tem ko je bil od smerti vstal, in je vprašal Petra: Me ljubiš bolj, kakor tile? On pa mu reče: Ja Gospod! ti veš, da te ljubim. In Jezus mu reče: Pasi moje jagneta. Zdaj pa ga spet vpraša: Simon Janezov, me ljubiš? Peter spet odgovori: Ja Gospod! ti veš, da te ljubim. In Jezus mu reče: Pasi moje jagneta. Pa še ga tretjič bara: Simon Janezov, me ljubiš? Na to je Peter žalosten postal in je rekel: Gospod! ti vse veš, ti veš, da te ljubim. In Jezus mu reče: Pasi moje ovce. Jan. 21. 14—17.

Oh kaj bi bila cerkva brez vidnega poglavarja? Kakor telesi glava, tako je potreben cerkvi vidni poglavar. Zato terdim s svetim Hieronimom: Le, kdor je v zvezi z rimskim papežom, ta je moj.

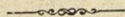
Perva keršanska prediga v Jeruzalemu.

1. Za gotovo tedaj vedi vsa izraelska hiša, da je Bog tega Jezusa, ki ste ga vi križali, od smerti vzbudil, na desnico božjo povišal in Gospoda storil.
2. Ko so pa to slišali, jih je v serce zbudilo, in so rekli Petru in drugim apostelnom: „Vi možje in bratje! čuda božja smo zdaj slišali; kaj pa nam je dalej storiti?“
3. Spokorite se! in slehern zmed vas se naj da kerstiti v imeni Jezusa Kristusa v odpusenje grehov; in bote prejeli svetega Duha.
4. In glej, še tisti den je bilo blizo 3000 duš v sveto cerkvo Kristusovo sprejetih. Dj. ap. 2.

Moji ljubi! če prav pomislite, kaj je Bog storil za vaše odrešenje, bote se radi odpovedali sladnosti zapeljivega sveta, da se vdeležite blaženosti božjih otrok, ker kdor svet ljubi, se bo s svetom vred tudi pogubil. Kdor pa skerbi za zveličanje svoje duše, in kdor je iz Boga, bo tudi rad poslušal sveti evangeli, to veselo oznanilo božjega kraljestva. Zato bodite prav skerbni za nauk božji in rastite vedno v spoznanji božjega veličastva.

Zveličani, kateri veruje; zakaj, njegovo lastno serce mu bo spričevalo, da je ta nauk od Boga. Jan. 7. 16. 17.

Po čem se prava cerkva Jezusova spozna.

Ona je:
I. Edina.

Jaz sem dobri pastir, in poznam svoje ovce, in moje poznajo mene. Imam še druge ovce, ktere niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati, in bojo moj glas poslušale, in bo en hlev in en pastir. Jan. 10.

II. Sveta.

Kristus je svojo cerkev ljubil, in je sam sebe za njo dal, da bi jo posvetil v kopeli vode . . . da bi si napravil častito cerkev, ktera nema ne madeža, ne gerbe, ali kaj drugega takega, temoč da je sveta in neomadežana. Ef. 5.

III. Občna,
ali katoliška, in IV. Apostolska.

Jezus je rekel svojim apostelnóm: Pojdite in učite vse narode, in keršujte jih . . . in učite jih vse spolnovati, kar koli sem vam zapovedal; in glejte jaz sem z vami do konca svetá. Mat. 28.

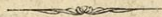
1. Jezus nam kaže svojo cerkvo v podobi hleva. In pred vsem terja edinnost; zato govori le od enega hleva, ene cerkve, ene črede, in enega pastirja. Le eden gospod je, ena vera, eden kerst. Ef. 4.

2. Jezus je povabil vse narode vseh krajev v svojo cerkev, da bi vse očistil njih grehov in vse posvetil. Zato se tudi kristjanom „sveti ali svetniki“ pravi. In apostol Pavel, kedar je v svojih pismih kristjane pozdravljal, ali njihove pozdravljenja drugim oznanoval, je vsikdar pisal: Pozdravite vse svete, ali pozdravijo vas vsi sveti. Fil. 4. 22. Tes. 5. 27. Kor. 1. 2; 2. 1; 14. 33. Rim. 1. 7. Kol. 1. 2. Ef. 1. 1.

3. Jezus je za zveličanje vseh ljudi terpel in umerl, in je svojim apostelnom zapovedal, naj vs em narodom sveti evangeli oznanijo. Zato se njegovi cerkvi pravi občna, to je, pribežališe vseh, ki želijo v nebesa priti. Jezus je vse ovce v svoj hlev povabil.

4. Jezus je svojo cerkvo na podlago apostolsko postavil. Zato le tista cerkva je prava, ki se apostolska imenuje, ktera je iz apostolskih časov in ktero so aposteljni vtemeljili, ne pa kdo drugi.

Te četri znamenja pa ima samo rimsko-katoljška cerkva, zato je tudi ta edino prava cerkva. Papež Pij IX. so 258 nastopnik za apostelnom Petrom, kteremu je Jezus sam svoje ovce in jagneta sporočil, in ki je v Rimu zavoljo Jezusove vere križan bil.

V svarjenje vsem preganjavcem sv. Jezusove cerkve.

Saul! Saul! zakaj me greganjaš?

Kdo si ti, gospod?

Jaz sem Jezus, kterega ti preganjaš. Teško ti je se meni vstavljati.

Gospod! kaj hočeš, da naj storim?

Vstani in pojdi v mesto, in tam se ti bo povedalo, kaj ti je storiti.

Dj. ap. 9.

Kdor cerkev in njene služebnike preganja, preganja svojega Boga, Jezusa Kristusa, svojega Odrešnika in prihodnega sodnika, ki je svojim učencom rekel: Kdor vas zaničuje, mene zaničuje; in kdor mene zaničuje, zaničuje tistega, ki me je poslal, mojega nebeškega Očeta. Luc. 10. 16.

Moj človek, kdo si ti? da se upaš Bogu se vstavljati. Oh bodi pokoren svojim duhovnim predpostavljenim, in jih ubogaj; zakaj oni bedijo črez te, kakor taki, ki bojo od tvoje duše odgovor dajali; naj bi to z veseljem storili in ne z žalostjo, ker to ne bi bilo k tvojemu pridu. Hebr. 13. 17.

Moj človek! stori voljo božjo, ker ti si podoba božja; Bog pak je ljubezen.

Stori voljo nebeškega Očeta, ki te je stvaril.

Ljubite svoje sovražnike; dobro jim storite, kateri vas sovražijo in molite za nje, kateri vas preganjajo in obrekujejo; da bote otroci svojega Očeta, ki je v nebesih, kateri daje svojemu solncu sijati na dobre in hudobne, in da dežiti na krivične in pravične. Bodite tedaj popolnoma, kakor je vaš Oče nebeski popolnoma, Mat. 10, 44.

Stori voljo Sina božjega, ki te je pekla rešil.

Moja jéd je, da storim voljo tega, kateri me je poslal, in da dopolnim njegovo delo. Jan. 4, 34.

Stori voljo Boga svetega Duha, ki te je posvetil, da bi bil vekoma zveličan.

In vsi so bili polni svetega Duha, vsi enega serca in ene misli; božje kraljestvo pa je pravičnost, mir in veselje v svetem Duhu.

Dj. ap. 2, 14; 4, 32.

Bog je ljubezen, in scer čista, popolnoma in preobilna ljubezen. Iz gole ljubezni nas je Bog Oče za nebesa stvaril; iz same ljubezni nas je Bog Sin skoz svoje britko terpljenje in smert odrešil; iz gole ljubezni nas je Bog sveti Duh skoz svojo božjo milost posvetil.

In ker nas Bog tako ljubi; kaj pa on terja od nas za svojo neskončno ljubezen? Nič drugega, kakor da mi tudi njega ljubimo, ker nas je on prvi ljubil. In resnično, kaj se bolje spodobi, kakor da dober otrok svojega nebeskega Očeta ljubi? On je vsegamogočen, neskončno moder in sveti, čez vse usmiljen in dobrotljiv; on nam je dal življenje z brezštevilnimi dobrotami za dušo in telo, vse, karkoli smo in imamo, smo od njega prejeli; on nas hoče vekoma srečne in zveličane storiti, zato nam tudi k temu obilo pripomočkov deli. Oh kdo ne bi tako dobrega in ljubeznivega Očeta čez vse ljubil?

Moj Bog! jaz te ljubim čez vse, iz vsega svojega serca, ker si ti največa, vse ljubezni in časti najvrednejša dobrota. Tudi zategadel te ljubim, ker si do mene in vseh stvari neskončno dobrotljiv. Oh obudi ti v mojem sercu vedno večji ogenj tvoje svete ljubezni.

Mili Jezus pa nam govori: Ako vi mene ljubite, spolnajte moje zapovedi. Kdor moje zapovedi ima in jih spolnuje, ta je, ki mene ljubi. Kdor pa mene ljubi, tega tudi moj Oče ljubi in jaz ga bom ljubil, in bova k njemu prišla, in pri njem prebivala. Jan. 14. 15. 21. 23.

Kake vrednosti je ljubezen do bližnjega pri Bogu?

Vse, kar vi hočete, da vam drugi storijo, storite tudi njim; to je, kar postava in preroki učijo. Dj. ap. 7, 12. Luk. 6, 31. Jak. 4. 8.

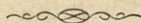

In eden zmed njih, učenik postave, da bi Jezusa skušal, ga vpraša: „Učenik! ktera je velika zapoved v postavi?“ Jezus pa mu reče: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega serca, iz vse svoje duše in iz vse svoje misli. Ta je največa in prva zapoved. Druga pa je tej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe. V teh dveh zapovedih je zapopadena vsa postava in preroki. Mat. 22, 35—40.“

Sveti apostol in evangelist Janez je visoko starost dosegel. In ker je zavoljo tega ni zamogel sem v cerkev hoditi, so ga verni v njo nosili. In kedar so ga prosili, naj bi jim božjo besedo razlagal, je njim takole predgal: „Moji ljubi otroci, ljubite se med seboj!“ Ker pa je vsikdar lete besede k njim govoril, so ga barali, zakaj njim kaj drugega ne pové. On pa njim odverne: Moji ljubi! naš gospod Jezus Kristus nam je to bratovsko ljubezen najbolje priporočil, in kdor to zapoved gospodovo prav dopolni, je vse storil, kar je za zveličanje potrebna. In res, zlo imenitne so te kratke besede! Ker, ako kdo pravi, da Boga ljubi, svojega bližnjega pak sovraži, je lažnik; zakaj, kdor svojega bližnjega ne ljubi, kterega vidi, kako zamore reči, da Boga ljubi, kterega ne vidi? In to zapoved imamo od Boga, da kdor Boga ljubi, naj tudi ljubi svojega bližnjega. I. Jan. 4. 20. 21.

Otročiči moji! nikar ne ljubimo samo z besedo, tudi ne samo z jezikom, ampak v djanji in v resnici. I. Jan. 3. 18.

Kako pa pokažemo, da v svojem sercu pravo ljubezen imamo? Mili Jezus nas je sam podučil, kako se to spozna, kedar je rekel: „Ljubi svojega bližnjega, kakor sam sebe. Vse, kar hočete, da bi drugi vam storili, storite tudi njim, in kar nočete, da bi drugi vam storili, ne storite tudi njim.“ Pomislimo zato le pri vseh priložnostih, kaj bi nam ljubo in drago bilo, da bi drugi nam storili; in tako bodemo tudi spoznali, kaj imamo svojemu bližnjemu storiti, in kaj opustiti, da bodemo po zapovedi Kristusovi svojega bližnjega zavoljo Boga ljubili.

Kdo je zapušena sirota?

Nevernik, ki nima vere, in se tako odpove dedini ali erbsini božjih otrok, ter za vselej ostane sirota.

Kdor taji Sina, nima tudi Očeta; in kdor spozna Sina, ima tudi Očeta.
1. Jan. 2, 23.

Kdor nima Boga za Očeta, tudi nima Sina božjega za svojega odrešnika.

Slišal se je glas iz oblaka: Ta je moj ljubi Sin, nad katerim imam svoje dopadenje; njega poslušajte.
Mat. 17, 5.

Sin božji tako govori: Niše ne pride k Očetu, kakor po meni.
Jan. 14, 6.

Kdor nima Boga za Očeta in Sina božjega za odrešnika, nima tudi svetega Duha za tolažnika; zakaj

Kdor nima vere, nima tudi cerkve za svojo mater; in kdor nima cerkve za svojo mater, ne more tudi imeti

sveti Duh, ki od zgoraj pride, izhaja iz Očeta in Sina, in le ti so otroci božji, ktere Duh božji vodi.
Rim. 8, 14. Luk. 24, 49.

Boga za Očeta, Sina božjega za odrešnika, in svetega Duha za posvečevavca in tolažnika.

Kako žalostno je, kedar otrok ljubega očeta in drago mater zgubi in kakor zapušena reva po svetu tava; še bolj žalostno je, kedar človek vero zgubi in svojega nebeškega Očeta zapusti, ter v časno in večno nesrečo se pogrezne. Oh taki človek ne vé koder in kam, on gleda krasoto božjih stvari, pa ne vé, kdo jih je stvaril, kdo jih ohrani in tako modro vodi. On počuti sam na sebi kazni greha, pa ne vé, kako bi si pomagal, kde zoper to spačenost svoje lastne natore pomoči iskal. On tudi dobro vé, da ga nemila smert povsod zalezava, pa ne vé, kaj ga po smerti čaka. On ima scer tudi dobrega Očeta v nebesih, pa ga neče poznati, ampak rajši v svoji nevernosti ostane in slednič skoz svojo terdovratnost tudi zadnjo milost zapravi; in ker je on Boga zapustil, Bog tudi njega zapusti, da se nesrečnež vekoma pogubi. To je konec vsakega nevernika. — Vsaki človek ima tudi na zemlji skerbljivo mater, sveto katoljško cerkvo; pa nevernik tudi to svojo mater zaverže in zapusti, in tako v resnici zapušena sirota postane, brez očeta in brez matere, pa tudi brez vsega upanja do nebeških zakladov, ktere je naš nebeški Oče pripravil in ktere sveta mati katoljška cerkva vsem deli, ki imajo pravo vero in keršansko ljubezen. Oh zato le zvesto se deržimo zaklada prave vere, ki ga sveta mati katoljška cerkva hrani. Varujmo se vseh nevarnih tovaršij, v kterih se zoper vero govori, ker take tovaršije so podobne kužnemu bolenju in tisti široki stezi, ki pelja v pogubljenje. Oh molimo z gorečim sercom, da nam Bog luč svete vere ohrani; zdehnimo vsaki den k Bogu in recimo: Gospod! pusti črez nas priti vse nadloge vse težave, le to edino te prosimo, ohrani in pomnoži v nas sveto vero!

Alj ni Boga v Izraelu ?

Ohocija, kralj izraelski, ki je okoli leta 896 pred Kristusom kraljeval, je bil bolen, in mesto da bi svojega Boga za pomoč prosil, je poslal v Akaron k maliku Belcebuhu prašat, alj bo ozdravil. Prerok Elia pa dobi od Boga zapoved, naj gre kraljevim poslancom na proti, in naj bolnemu kralju naznani: Alj ni Boga v Izraelu, da pri ostudnem maliku pomoči išete? Le povéte kralju tole, da bo on gotovo umerl, ker ni iskal pomoči in tolažbe pri Bogn, ki sam pomagati zamore. In kar je prerok govoril, se je tudi zgodilo. I. Kralj. 1.

Ljubi kristjani! kaka sreča, kako veselje za nas, ker naš dobri Bog med nami prebiva; vtecimo se zato v vseh svojih nadlogah k njemu, in ga prosimo za pomoč; ker on, ki je neskončna ljubezen, nam rad pomaga, ako je to, za kaj prosimo, k naši pravi sreči; on je vsegamogočen, nam tudi vsikdar lahko pomaga; on je zvest v svojih obljubah, ter noč in den nad nami bedi, in nam bo gotovo pomagal. Oh trikrat gorje vsakemu človeku, vsakemu ljudstvu, pri katerem ni spoznanja božjega, nad katerim se on milo potoži: Stermite nebesa, vrata nebeske, žalujte; moje ljudstvo je dvojno hudobijo storilo; mene, živi studenec zdrave vode so zapustili, ter si vodnjake skopali, ki vode ne deržijo. Jer. 2. 12. 13.

Kralj izraelski je zapustil pravega živega Boga, in je pri mertvem maliku Belcebubu pomoči iskal; zato ga je tudi prerok Elija baral: „Alj ni Boga v Izraelu.“ Da bi Elija v naših časih živel, ter bi slišal in gledal mnoge kristjane, ki brezbožno govorijo in še hujše živijo, naj bi videl, kako mlačno in pohujšljivo se v cerkvi zaderžijo, bi gotovo tudi z ostrim glasom pital: Alj ni Boga v teh krajih in cerkvah? Zato gorje taki deželi, ki svojega Boga pozabi, ter nobene ljubezni do njega več nima. Gotova kazen božja jo bo zadela na tem in na unem svetu. Sam Bog nas varuj take nesreče! zato prosimo Boga vsaki den s ponižnim sercom, ter terdno sklenimo, da čemo v tej pravi veri živeti in umreti, se vsega greha varovati, vsikdar le pri pravem živem Bogu pomoči iskati, da ne bi tistim podobni bili, ki so pri Belcebubu v Akaronu pomoči iskali. Moj človek, po tem se ravnaj v vsem svojem početji in v vseh potrebah; zato, kedar kako opravilo imaš, pred vsem poglej, da Boga ne razžališ; prava keršanka modrost je, na Boga terdno zaupati, njega za blagoslov prositi, in ničesar ne početi, kar bi bilo zoper voljo božjo.

Angel varh zvest pomočnik v vseh potrebah.

Angel Rafael se poslovil pri bogaboječi rodbini Tobijevi.

Jaz sem angel Rafael. Kedar si ti s solznimi očmi molil in mrtve pokopal, in kedar si ti svoje kosila popušal, in mrtve po dnevi v svojem hramu skrival, po noči pa pokopal, sem jaz tvojo molitvo nosil pred gospoda; in ker si ti se Bogu dopadel, je morala skušnjava te poterditi. V pričo teh besed se je Tobija z svojimi zlo prestrašil, in od straha na tla se zgrudil. Pa angel jih potolaži in reče: „Mir vam bodi; nikar se ne bojte; jaz se scer imam spet k svojemu Bogu verniti, ki me je poslal; vi pa slavite gospoda, ki vam je pomagal.“ Na to pa angel zgine, da ga ne vidijo več. Tobija. 12.

To se je dogodilo 663 let pred Kristusovim rojstvom.

Oh kako lepa je ta podobica? rad njo preišlujem, ker me lepo uči in tolaži. Tobija je bil ubog in vendar ga je Bog tako ljubil, da mu je enega vikših angelov v pomoč poslal. Bog ne gleda na bogastvo in visoko čast, ampak le na pobožnost serca. Otroci božji smo in dediči nebeškega kraljestva. Toliko Bog človeka ljubi, da mu celo svoje angele za varhe da, naj bi dedino (erbijo) nebeškega kraljestva leže dosegel. Moj človek! spoznaj svoj visoki poklic. Vselej govori in stori le to, kar se otroku božjemu spodobi. Glej, angel Rafael je pazil na vse Tobijeve dobre dela in jih je pred Gospoda nosil. Vsaki večer skerbno poprašuj svojo vest, alj si kako dobro delo opravil, ki zasluži, da ga tvoj angel varh pred Očeta nebeškega nosi; nikoli ne pozabi se svojega angelca varha spomniti, ki ti vedno na strani stoji. Gorje tebi, če se ti prederzneš kaj takega govoriti ali storiti, kar se tvojemu angelu varhu zameri in le peklenski hudobi dopade. Mladi Tobija ni tako storil, on je zvesto ubogal svojega angela varha, in da ga nebi tako na tenko ubogal, bi bil gotovo v trebuhu požrešne ribe pokopan. Hudi duh vedno okoli lazi kakor erjuveči lev in iše koga bi požerl. Terdno skleni, da boš pred vsakim opraviom svojega angelca varha vprašal, alj te bo k temu dela spremljal, in če ti on v tvoji vesti odgovori, da te ne more spremljati, oh takrat to delo opusti, da se mu ne zameriš in ne pogubiš. Blagor vsakemu, ktereга bo angel varh nekda pred nebeškega Očeta pripeljal in tam takole zagovarjal: Glej, Gospod! to je tisti človek, ktereга si meni izročil; ker me je vsikdar lepo ubogal, je srečno ohranjen, da te vekomaj hvale in časti.

Kaj smo dolžni preljubi materi božji?

Zahvalo.

Zaupanje.

Posnemanje.

Meč bodo
tvoje lastno
serce pre-
sunil.

Luk. 2, 35.

Dekla sem gospodova, naj se mi zgodi
po tvoji besedi. Luk. 1, 38.

Vina nimajo.
Kaj vam on
poreče, to
storite.

Jan. 2.

Cešenje.

K. Svoboda

Odzdaj me bojo srečno imenovali vsi narodi. Luk, 1, 48.

I.

Zahvalim te, mati smiljena, za ljubezen, katero si nam ubogim grešnikom v svoji britki žalosti skazala. Prizanesi mi, ljuba mati; ker tudi moji grehi so krivi nedolžne smerti tvojega milega Sina Jezusa, moji grehi so tudi tvoje ljubeznivo srce z ostrim mečem ranili. Prosi za me, dobrotljiva mati, da Jezusa spet z novimi grehi ne križam in da tvoje ljubeznivo srce z novim mečem ne prebodem. Amen.

II.

Mati mila! otroško zaupanje imam do tvoje ljubezni; Jezus, tvoj preljubeznivi Sin, je nas svoje brate imenoval; tedaj si ti v resnici naša mati. Oh prosi za me, da tudi jaz deležen postanem nebeške svatovšine božjih otrok; kakor je tvoj preljubi Sin svojim vernim obljubil, ko je od nas slovo jemal. Amen.

III.

Tvoj zgled, o brez madeža spočeta devica Marija! me naj uči prave ponižnosti in pokoršine do svete volje božje, naj me poterdi v poterpežljivosti in pravičnosti, da tako voljo božjo vselej spolnjam. Amen.

IV.

Premila devica in mati Marija! moje srce mi naj rajši oterpne in jezik obmolkne, kakor da bi na te pozabil in popustil tebe ljubiti in tvojo čast in hvalo prepevati. Oh sprosi mi to milost, da bojo vse moje misli, besede in djanja božjo čast povikševale in tvoje materno srce razveselevale. Amen.

Presladko serce Marijino.

Hvaležno serce Marijino je polno božje hvale in časti.

Moja duša
poveličuje
gospoda, in
moj duh se
raduje v
Bogu svojem
zveličarju,
ker se je
ozelr na ni-
zokost svoje

dekle in
sprejel Iz-
raela svo-
jega služeb-
nika, ter se
spomnil
svojega
vsmiljenja.
Luk. 1,
46—55.

Pobožno serce Marijino vse, kar je
svetega, v sebi hrani.

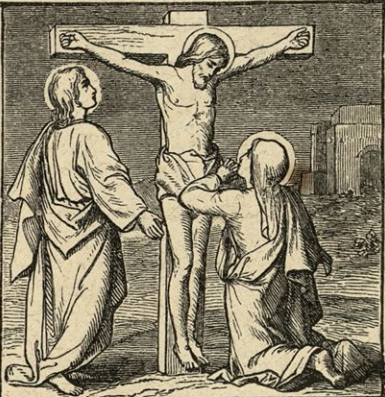

Marija
je ohranila
vse te besede

in nje
premišlje-
vala v svojem
sercu. Luk.
2, 19.

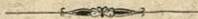
Žalostno serce Marijino oster meč presune.

Ljubezniva
mati hožja
se je dovolj
prepričala,
kar je Si-
meon v tem-
peljnu go-
voril: Jezus
je postavljen
v padee in
v vstanjenje
mnogih v

Izraelu; in
v znamenje,
kteremu se
bo zoper-
govorilo.
In tvojo
lastno dušo
bo meč
presunil.
Luk. 2, 34.
Jan. 19, 25.

Preljuba mati Jezusova! že vemo, zakaj si ti Boga v svojem sercu poviševala. Ti si se zahvaljevala milostivnemu Očeti nebeškemu, da se že bliža prihod obljubljenega odrešnika. Iz visokih nebes je prišel angel gospodov in ti je veselo oznanilo prinesel, da si ti izbrana za mater odrešnikovo; tvoje serce je kipelo od velikega veselja in neizgovorne sreče, ki se vsemu človeštvu bliža; zato si ti hitela k svoji teti Elizabeti, ktera je skoz to bila zelo oveseljena, da je mati njenega gospoda in Boga njo prišla obiskovat. V tisti srečni noči, ko je tvoj Sin luč sveta zagledal, so prihiteli angelci božji z nebes, naj bi tudi oni bili priča naše prevelike sreče, in naj bi tebi oznanili, kaj so videli in slišali. Vse to si ti v svoje bogaboječe serce si globoko vtisnola in v svojem milem sercu zvesto ohranila. Za to veliko veselje, ki si ga ti najboljša mati nad nami, tvojimi otroci imela, te zdaj lepo zahvalimo. O Marija, naša ljuba mati! prosi ti za nas, svoje otroke, da se prevelika cena rešne kervi, katero je tvoj Sin na svetem križu za nas prelil, ne pogubi, in da tvoje materne solze ne bojo zastonj prelite. Preljuba mati! ti se veseliš, ker se delo našega in vseh ljudi odrešenja opravlja, in mi smo pri vsem tem tako nehvaležni, merzli in mlačni. Ti si ohranila vse, kar je svetega, globoko v svojem sercu, in mi zatisnemo svoje serca in ušesa velikokrat pred vsem, kar bi nam najljubše biti moralo. Ti si stala pod križem, in si za nas britke solze točila; mi pa le za tem hrepenimo, kar nam dapade in kar našemu slabemu nagnjenju služi. O Marija, mati milosti! prosi za nas, da nikolj ne pozabimo! kako nas je tvoje sladko serce ljubilo in nas še zdaj ljubi. Amen.

Velike vrednosti je katoljški pozdrav:

Hvaljen bodi Jezus Kristus na vekoma. Amen.

Jezus se je podal s tremi svojih učencov na nek breg in se je tam preobrazil. Njegovo obličje se je svetilo ko solnce in njegove oblčila so bile bele ko sneg. Tudi Mozes in Elija sta se prikazala in sta ž njim govorila. Učence pa je obsenčil svetel oblak, so na svoj obraz

padli, in se silno bali. Iz oblaka pa se je slišal glas: „Ta je moj ljubeznivi Sin, nad katerim imam svoje dopadenje; tega poslušajte.“ Jezus po tem potolaži svoje žalostne učence, kateri vstanejo in zdaj njega samega vidijo.

Priserčni kristjani! tega se spomnite in kedar se srečate, recite s pobožnim sercom: „**Hvaljen bodi Jezus Kristus na vekoma. Amen.**“ Mili Oče nebeški! kdo ne bi tistega ljubil in častil, kateremu si ti sam popričal, da je on tvoj ljubeznivi Sin? Ja Oče! terdno verujemo, da je Jezus nazarenski tvoj ljubeznivi Sin, nad katerim imaš od vekoma svoje dopadenje; obljubimo dalje, da čemo v življenju in smerti njega ljubiti in njemu zvesto služiti. Verujemo vse, kar je on učil; pred njegovim imenom pripogibamo svoje kolena s tistimi, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Verujemo, da je on pot, resnica in življenje, in da se je on včlovečil, naj bi za nas svojo predrago kri preлил. Tudi verujemo, ljubi Oče! da nihče ne pride k tebi, kakor skoz njega; ohrani v nas to živo vero, katero nas je tvoj Sin učil, ter nas varuj vseh zmotnjav; zakaj tvoj edinorojeni Sin, naš gospod Jezus Kristus, nas je podučil, da otroci božji na zemlji samo eno cerkev imajo, in da po njegovi obljubi, katero je svetemu Petru dal, vsa peklena moč je ne bode premagala. Edino pravi pastir vseh ljudi je Jezus Kristus. Kristjani! spoštujte in ljubite se med seboj, kakor nas je on učil. Blagor vsakemu hramu, v katerem se s pobožnim sercom govori: „**Hvaljen bodi Jezus Kristus na vekoma. Amen.**“ In kder se te svete besede glasijo, tam se preklinjanje, klafanje ali ogovarjanje ne sme čuti; zakaj te reči so iz pekla doma. — Gotov žegen božji prinese ta prelepi katoljški pozdrav: „**Hvaljen bodi Jezus Kristus na vekoma. Amen.**“ *)

*) Papež Sikst V. so leta 1587 sto dni odpustkov podelili vsem ki se tako pozdravljajo.

Dobri Bog je v svojih zapovedih tudi za ljubo živinico nam skerb priporočil.

Sedmi den je den počitka za ljudi in živino. 2. Moz. 20, 10.

Kedar kako gnezdo najdeš, pusti naj starka odleti, in po tem vzemi mladiče; da se ti bo dobro godilo, in da bodeš dolgo živel. 5. Moz. 22, 6, 7.

Ako vidiš, da osel tvojega bližnjega pod butaro obteči, pojdi in mu pomagaj. 2. Moz. 23, 5.

Nezavežuj volu gobca, kedar na tvojem gumnu snopje mane. 5. Moz. 23, 4.

22

Kdor se kake živali iz ljubezni do Boga vsmili, tega se bo tudi Bog vsmilil.

Veselje, katero imamo do ljube živali, se ima tudi berzdati. Hudoben fantalin je izkopal iz gole prevzetnosti nekemu tičeku oči; njegova grozovitnost je ž njim rastla in za neke leta je sam nesrečen konec storil.

In ako Bog celo tistim, ki so do živali vsmilječni, plačilo obljubi, nevsmilječnim pa kazni zažuga, kaj še le take čaka, ki so do svojega bližnjega terdovratni in nevsmilječni?

Stariši! vadite od malih nog svoje otroke, da bojo vsmilječni do živine, ktera terpi in se ne more potožiti; da ne bi vaši otroci tudi do ljudi nevsmilječni in brezserčni postali.

Pravičen se tudi živinice vsmili, serce hudobneža pa je grozovitno. Prig. 12. 10.

Četerta božja zapoved.

„Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji.“ Exod. 20, 12. Devt. 5, 16.

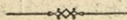

Jožef je bil dober sin Jakobov, kateri je svojega očeta spoštoval in podpiral in po tem za kralja čez Egipt povzdignjen bil. Gen. 46.

Absolon je bil hudoben sin, ki se je zoper lastnega očeta Davida vzdignil in tudi zato nesrečno končal.
3 Kralj. 18.

Otroci! nikar ne pozabite zapovedi, ktera vam ljubezen in spoštovanje do starišev velewa. Glejte! sam Bog vam je to zapoved v vaše serca zapisal. Med gromom in bliskom njo je na gori Sinai oznanil. In vse to je tudi večkrat očitno poterdil. Gotovo vam je znana prigodba od očaka Noeta in njegovih sinov. Sem in Jafet sta bila pridna otroka, ki sta očeta lepo spoštovala in zavoljo tega tudi njega blagoslov dobila in srečno živela. Kam pa je bil neroden sin, ki je svojega očeta slabo imel, in zavoljo tega bil tudi od njega preklet in nesrečen, on in ves njego v zarod. Ta podoba vam prav zastopno kaže srečo pridnih in kazen hudobnih otrok. Sveti Duh vsem govori: „Z besedo in z djanjem spoštuj svojega očeta, da njegov žegen črez tebe pride. Zakaj očetov žegen otrokom liše zida in podpira, materna kletev pa nje do tal podira. Skerbi za svojega očeta, kedar se postara, in ne žali ga, dokler živi. Kdor svojega očeta zapusti, je enak temu, ki Boga preklinja, in kdor svojo mater razžali, je od Boga preklet.“ (Ekkł. 3). Sveti Pavel vse opomina: „Otroci! bodite pokorni svojim starišem v vseh rečeh.“ (Kol. 3. Ef. 6.) In alj ni sam Jezus vam najlepši zgled zapustil? Ako ravno božji Sin, je vendar bil svojim pozemeljskim starišem pokoren. (Luc. 2. 51.) Spoštujte tedaj svoje stariše in jih iz serca ljubite. To storite ne samo z besedo, ampak tudi z djanjem. Bodite pokorni njihovim zapovedim. Podpirajte jih iz vseh moči in prenašajte voljno njih slabosti. Molite za nje, dokler živijo, pa tudi po smerti. Ako to storite, ste dopolnili božjo zapoved in blagoslov božji bo z vami na tem in na onem svetu.

Besede gospodove so:

„Dajte cesarju, kar je cesarjevega, in dajte Bogu, kar je božjega,“ Mat. 22.

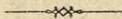
Judje so molili pravga živega Boga, njihov deželni oblastnik pa, rimski cesar, je bil nevernik. Težavno se njim je zdelo, da takemu vladarju dačo plačujejo, zato so barali Jezusa, alj je to prav. Jezus pa reče, naj mu pokažejo dačni denar, na katerem je bila podoba cesarjeva, in po tem reče :

„Dajte zato cesarju, kar je cesarjevega, in Bogu, kar je božjega.“

Tri sto let je terpelo, kar ni bilo kristjanske gosposke in vendar sv. Pavel v listu na Rimljane (p. 13.) svoje verne takole podučil: „Vsak človek bodi viši oblasti podložen; ker ni oblasti od drugod, kakor od Boga; ktere pa so, so od Boga postavljene. Kdor se tedaj oblasti vstavlja, se božji volji vstavlja; kateri pa se vstavljajo, sami sebi pogubljenje nakopavajo. Zakaj oblastniki niso k strahu dobrim, ampak hudobnim delam. Hočeš pa, da bi se oblasti ne bal? Stori dobro, in boš imel hvalo od nje. Zakaj božja služebnica je tebi k dobremu. Ako pa hudo delaš, se boj; ker ona ne nosi zastonj meč. Zakaj božja služebnica je, maševavka k strahovanju tistega, kateri hudo dela. Zato morate podložni biti, ne samo zavoljo strahovanja, ampak tudi zavoljo vesti. Zato tudi dajajte davke; zakaj božji služebniki so, in ravno to je njih služba. Dajte tedaj vsakemu, kar ste dolžni: davek, komur gre davek; dac, komur dac; strah, komur strah; čast, komur čast.“

In sveti apostol Peter govori v svojem prvem listu (2. p.): „Bodite podložni vsaki človeški stvari zavoljo Boga, bodi si kralju, kakor najvišemu, ali vojvodam, kakor od njega poslanim v maševanje hudodelnikom, dobrim pa v pohvaljenje. Zakaj to je volja božja, da z dobrimi deli usta zamašite nespametnim in nevednim ljudem, kakor prosti, in ne, kakor bi prostost imeli v zagrinjalo hudobije, ampak kakor hlapci božji. Vse spoštujte; brate ljubite; Boga se bojte; kralja častite.“

Kdor da Bogu, kar je božjega, in cesarju, kar je cesarjevega, ta je dober kristjan in dober podložnik.

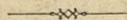

Ni mogoče ob enem Boga ljubiti, bližnjega pa sovražiti.

Ako ti svoj dar prineseš k oltarju, in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti ondi svoj dar pred oltarjem, in pojdi poprej, in se spravi s svojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar. Mat. 5, 23, 24.

Jezus pravi: Ako vi drugim njih grehe odpustite, vam bo tudi vaš nebeški Oče vaše grehe odpustil. Ako pa vi drugim ne odpustite, vam tudi vaš nebeški Oče ne bo odpustil. Mat. 6. 14. Sveti Peter je vprašal Jezusa: Koliko krat naj odpustim svojemu bratu, kedar me razžali? Alj je dosti sedemkrat? Jezus pa mu odgovori: Jaz ti povem, ne sedemkrat, ampak sedemdesetkrat sedem. Mat. 18. 21. 22. Jezus uči: Zapoved, bližnjega ljubiti kakor sam sebe, je zapovedi, Boga ljubiti, enaka; zapovedi pa, ktere so si enake, se ne dajo razdružiti; zakaj v teh dveh zapovedih je cela postava zadržana. Mat. 22. 36.

Strah božji in boječnost pred ljudmi.

Ne bojte se tistih, kateri telo umorijo, duše pa ne morejo umoriti; temoč
bojte se veliko bolj tistega, kateri telo in dušo more v pekel pogubiti.
Mat. 10, 28.

Strah božji je egiptovskega Jožefa velike pregrehe ovarval.

Kako bi jaz zamogel to hudo storiti in zoper svojega Boga grešiti.
1. Moz. 39. 9.

Strah božji je tudi ovarval Danijelove
tovarše, da niso zatajili prave vere.

Znano ti je, o kralj! da mi ne bomo tvojih bogov molili, naš Bog
nas zamore iz tvojih rok rešiti. Dan. 3, 16, 18.

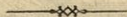
Strah božji je ovarval čisto Suzano velike pregrehe.

Rajši čem brez greha v vaše roke priti, kakor pa v pričó svojega Boga grešiti.
Dan. 13, 23.

Bogaboječnost premaga boječnost pred ljudmi, ona premaga tudi vso posvetno in peklenško oblast; kdor pa se samo ljudi boji, ne pa Boga, je neumen, ker se sam dela sužnja ljudi in otroka pogubljenja; tudi v peklju verujejo, pa trepetajo, ker nimajo ljubezni. Prava bogaboječnost ima za družico sveto ljubezen. Gorje človeštvu, deželam in kraljestvam, kder ni spoznanja božjega, kder sama brezbožnost kraljuje in kder se strah božji ne pozna; tamkaj kraljuje greh, in ž njim tudi gotova poguba. Kder ni božjega straha — je greha kakor praha. Sam vsegamogočni Bog govori: Priden sin spoštuje svojega Očeta in zvest hlapec svojega gospoda. Sem jaz vaš Oče, kje pa je dolžna čast? Sem jaz vaš gospod, kje pa je strah pred menoj? Mal. 1. 6.

Dogodovšina spriča, da kder se brezbožno in razuzdano živi, tamkaj gotova poguba in kazen božja sledi. Blagor tim, kateri verujejo brez, da bi si sami poskusili! Zato opomina Bog tak pogostoma v svetem pismu. „Začetek modrosti je strah božji.“ Moj sin, ohrani moje zapovedi in mojo postavo kakor svoje oko, in ti boš srečno živel. Reci modrosti: bodi ti moja sestra, in razumnosti, bodi moja prijateljica; strah božji je začetek modrosti, in vsi, ki so modri, se ga deržijo. Boj se Boga in varuj se greha, to je modro in pametno. Strah božji sovraži greh; on je korenina modrosti, njegov sad pa vir življenja, kamor smertna nevarnost pota ne najde; strah božji veseli serce, deli svetlobo, in sladkost dolgega življenja; njegov sad osreči na tem in oblaži na onem svetu. Ps. 13. 3; 15. 33; 110. 10. Prig. 1. 7; 7. 2. 4; 8. 3; 14. 27; 12. 13. Job. 28. 28. Predig. 12. 13. Sirah, 1, 11. 12. 16. 20. 25. 27.

Krivično blago tekne slabo.

Prerok Elija stoji v vinogradu Nabotovem pred kraljem Ahabom in pred kraljico Jecabel.

Gospod tako govori: Na tistem mestu, kder so psi kerv Nabotovo lizali, bojo tudi tvoje lizali, in tvoje truplo, Jecabel, bojo psi na njivi Jezrahelovi požerli. 3. Kralj. 21, 23.

4. Kralj. 9, 36.

Nehemija svari odertnike.

Ako bodete se prederznili odirati eden drugega, gorje vam! Glejte, kak jaz svoj plajš zdaj pred vami stepam, tako bo stepel Bog odertnika iz njegove hiše in njegovih opravil; ja stepen in prazen naj bo. Odertniki pa so rekli: kar si nam govoril, homo storili. In vse ljudstvo je pridjalo Amen; in je

hvalilo Boga. 2. Ezdr. 8, 7, 9, 13

V starem zakonu je bilo Judom prepovedano rodbinsko zemljiše predati. Hudoben kralj Ahab pa je okoli leta 899 pred Kristusom od Nabota terjal, naj mu svoj vinograd preda; ker pa Nabot v to ni hotel privoliti, je bil po nasvetu kraljice Jecabel s kamenjem pobit, in kralj si je potem njegov vinograd prilastil. Pa Bog je preroka Elija poslal, naj jima naznani, da bota nagle smerti umerla, kar se je tudi zgodilo.

Odertnik scer svojega bližnjega s kamenjem ne pobija; pa on je vendar tako neusmiljen in terdoserčen, da zamore svojega bližnjega do smerti žaliti, mu življenje prikrajševati, in veliko tavžent nedolžnih solz iztiskati, ktere bojo gotovo kazen božjo črez njega spravile. Oh daj hitro nazaj, kar krivičnega pri hramu imaš; drugač te čaka na onem svetu goreča ječa, iz ktere ne boš rešen, dokler slednjega vinarja ne poverneš. Gorje vsakemu, kteri brez prave pokore v večnost gre! Kdor o pravem času ne očisti svojo vest, bo ga vekomaj pekla.

Tempelj jeruzalemski je bil leta 454 pred Kristusom spet sozidan, in odertniki so jeli ubogo ljudstvo hudo stiskavati tako, da je začelo veliko pomankanja terpeti, in zdaj pride Nehemija, mož po volji božji, odertnike ostro posvari in tudi na boljše misli spravi. Blagor vsakemu, kterega denar ne oslepi in kteri keršansko s svojim premoženjem ravna, takemu se ni treba bati, da bi njegovo premoženje bilo raztepeno kakor prah iz plajša: „Žitnega odertnika, ki žito skriva, čaka prekletstvo med njegovim ljudstvom; obilen blagoslov božji pa čaka tiste, ki radi pomagajo.“ Prig. 11. 26.

Hudič je lažnik in oče laži.

Hudič je Adama in Evo v paradižu nalagal: Nikar ne bote umerli, ako prepovedan sad jeste; velikoveč se vam bojo oči odperle in bote Bogu enaki. Gen. 3, 4.

Jezus je rekel Farizejem: „Vi imate hudiča za očeta in hočete želje svojega očeta spolnovati. On je bil od začetka vbijavec in v resnici ni ostal, ker ni resnice v njem; kedar laž govori, iz lastnega govori, ker je lažnik in oče laži.“ Jan. 8, 44.

Kdo je oče laži?

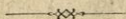
Na to vprašanje imate odgovor na prvi podobi. Bog je našim predstarišem rekel: Tega drevesa sad ne smeta pokusiti, kateri koli den bota to storila, bota umerla. Hudi duh pa je zoper božjo besedo govoril, je Adama in Evo nalagal, in tako v greh zapeljal. Skoz to je smert in vse hudo prišlo na svet. Zato je hudič oče laži in vbijavec od začetka.

Kdo pa je otrok hudičev?

Na to vam druga podoba odgovori. Jezus je imenoval neverne in lažljive Jude otroke hudičeve. Otrok hudičev tedaj je, kdor se po očetu laži ravna, kdor se resnici vstavlja, božjo besedo zatajuje ali kvari, kakor neverniki, krivoverci, vsi zapeljivci in lažljivi preroki. — Otroci hudičevi so vsi lažljivci, goljuhi, hinavci in nevošljivci. — Otroci hudičevi so seosebno isti, ki drugim vero jemljejo in jih grešiti učijo.

Otroci! hočete tudi vi hudiča za očeta imeti?

Gotovo ne, tega Bog ne daj! zato se le skerbno varujte tvsake laži, kakor tudi vseh lažljivih in zapeljivih ljudi. Hudičev tovarš biti, oh to je strašna, grozovitna beseda. Alj znate, kaj hudiča in njegove služebnike čaka? Strašen peklenški ogenj! Mat. 25. 41.

Sveta meša, daritva nove zaveze.

Predpodoba.

Melchizedek, kralj iz Salema,
je prinesel dar kruha in vina;
ker on je bil duhoven Najvišega.
1. Moz. 14, 18.

Postavljanje.

Jezus, duhoven po redu
Melchizedekovem, je daroval ravno
v teh podobah svoje meso in kri;
ter je vkal: To storite v moj spomin.

Vedno opravljanje te daritve, dokler Gospod spet pride.

Jezus pa, ker ostane vekomaj, ima večno duhovstvo; zato
zamore tudi tiste vekomaj zveličati, kateri po njem pridejo
k Bogu, ker on vedno živi, da za nas prosi. Hebr. 8, 24, 25.

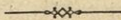
Kar je Melkizedek v predpodobi že pred več tavžent leti naznanil, je včlovečeni Sin božji na koncu svojega življenja pri zadnji večerji za večn spomin svojega terpljenja postavil, in ravno ta daritva se na naših oltarjih vsaki den opravlja in se bo opravljala do konca sveta.

Skoz mešnikove roke se Jezus daruje svojemu nebeškemu Očeti, naj bi njega vredno počastil, se za vse dobrote vseh ljudi zahvalil, odpušenje naših brezštevilnih grehov izprosil in vse gnade za dušo in telo nam naklonil.

Jezus Kristus, Sin božji, kateri se vpričo nas svojemu nebeškemu Očeti za nas in z nami daruje, hoče tudi naš živež biti, naj bi naše duše poživil, ohranil in pripeljal v večno življenje. O presveta večerja! pri kateri se Kristus, pravi živi Bog in človek, naš odrešnik in naš prihodni sodnik, zavživati daje; v kateri se nam živi spomin njegovega svetega terpljenja pred oči postavlja; pri kateri potoki božje milosti črez tiste rosijo, ki jo vredno zavživajo; in pri kateri se nam dava zastáva, da bodemo svojega Boga, kterega zdaj v zakramentu zakritega z živo vero prejmemo in zvesto v serci zahranimo, da bodemo njega nekda po dokončanem pozemeljskem teku življenja tamkaj v neizrekljivi blaženosti vekomaj gledali in brez konca uživali.

Dobro pomisli, moj kristjan! kar se na oltarju pri sveti meši godi, in bodi vsikdar pobožno in ponižno zbran pri tem najsvetejšem opravilu. Globoko si v serce vtisni in premisli, koga prejmeš pri svetem obhajilu, ter se vselej vredno k mizi gospodovi pripravi, da se tako preobilnih gnad tega zakramenta vdeležiš.

Hvaljeno bodi in vekomaj češeno presveto rešnje telo!

Zakrament presvetega rešnjega
Telesa

od Jezusa postavljen v živi spomin
vere, upanja in ljubezni.

Jezusova poslednja večerja.

Jezus je vzel krh, se zahvalil, in zlomil in učencom dal, govoreči:
„To je moje telo, katero bo za vas dano; to storite v moj spomin.“

Ravno tako je tudi vzel kelih po večerji in je rekel:

„Ta kelih je nova zaveza v moji krvi, ktera bo za vas prelita.“

Luk. 22, 19, 20.

Kedar gledam na to podobo, se mi zdi, kakor da bi moje serce bilo v Jeruzalemu v tisti palači, kder je Jezus na večer pred svojim terpljenjem od svojih učencov slovo jemal. Tukaj je z njimi slednjikrat velikonočno jagne jedel in je postavil po tem v najsvetejšem sakramentu daritvo nove zaveze, za dar (ofer) in gostijo; tukaj je obljubil svojim učencem, da ga bojo v nebesih spet videli, in da jim bo tam dal drugega vina piti; jih je prijazno opomenil, naj se vselej hvaležno spomnijo prevelike ljubezni njegovega Očeta, ki je dal svojega edinorojenega Sina v odrešenje sveta; naj se spomnijo tudi njegove ljubezni, ki svojo kerv preliva v odpušenje grehov; zapovedal njim je, da se med seboj ljubijo, kakor jih je on ljubil do smerti, po tem je umival njihove noge, naj bi njim lep zgled zapustil. Glej, vsi nauki božji so tukaj v spomeniku vere, upanja in ljubezni zadržani. Zato kedar koli si pri sveti meši, ali pa kedar k mizi gospodovi pristopiš, obudi vsikdar te božje čednosti v svojem sercu in reci: Gospod Jezus Kristus, ti si Sin živega Boga, moj Bog in odrešnik; pri tebi čem ostati in tvoj biti do smerti. Ti si živi kruh, ki si iz nebes prišel, to je tvoje telo, katero si ti za odrešenje sveta daroval. To je zastáva mojega veselja, da tudi jaz veseli up imam, da bodem kakor otrok božji tudi nekda deležen nebeške večerje; iz ljubezni do tebe čem tvoje zapovedi dopolnjevati in svojega bližnjega kakor sebe samega ljubiti. V tej veri, v tem upanju, in v tej ljubezni želim živeti in umreti. Amen.

Prijazno povabilo k pokori in poboljšanju.

Bog noče, da bi se kdor pogubil, ampak da bi se vsi spokorili. 2. Petr. 3, 9.

Jezus pravi: Jaz sem dobri pastir, in dam svoje življenje za svoje ovce. To je volja Očetova, kateri me je poslal, da nobenega ne zgubim od teh, katere mi je izročil. Jan. 10, 14, 15; 6, 38, 39.

Sveta cerkev ima od Jezusa oblast grehe odpustati.

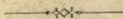
Jezus je rekel svojim učencem: Mir vam bodi! kakor je Oče mene poslal, tako tudi vas pošljem; je v nje dehnil in rekel: Prejmite svetega Duha. Kterim bote grehe odpustili, so jim odpušeni; in katerim jih bote zadržali, so jim zadržani. Jan. 20, 21—23.

Tako vam povem, veselje bo med angeli božjimi nad enim grešnikom, kateri se spokori. Luk. 15, 10.

Veliko veselje je imel oče nad zgubljenim sinom, da se je spet v njegovo naročje povernel. Luk. 15, 20.

Moja duša, zakaj si žalostna in nemirna? Oh! slišim te žalovati, da si svojega dobrega Boga zapustila, da si ga velikokrat razžalila, ter tako se vse tolažbe obropala in v smertne težave pogreznila. Zaupaj na Boga, moja duša; glej tvoj nebeški Oče noče tvojega pogubljenja; on je svojega edinorojenega Sina Jezusa na svet poslal iskat in rešit, kar je bilo zgubljenega; on je dobri pastir, ki je svoje življenje dal za svoje ovce, on te bo na ramenih svoje ljubezni k svoji srečni čredi nazaj nesel. Nikar ne obupaj, ako ravno so tvoji grehi veliki in brezštevilni. Jezus, tvoj odrešnik je svoji cerkvi oblast dal, da te zamore tvojih grehov odvezati, ako se jih resnično zgrevaš in odkritoserčno spoveš. Oče je svojega zgubljenega sina milostljivo sprejel, ter mu še veliko gostijo napravil. Ravno tako se veseli tvoj nebeški Oče, Jezus, tvoj zveličar in Marija, tvoja mati; tako se radujejo vsi nebeški prebivalci, kedar se grešnik spreoberne in peklju ujde. Ljuba duša! razveseli tudi ti svojega dobrega nebeškega Očeta, svojega ljubega zveličarja, svojega angelea varha in tiste svetnike božje, ki so nekda tudi veliki grešniki bili. Oserči se in hiti v naročje svoje matere, svete katoljske cerkve, kateri so izročeni ključi nebeških vrat. Pokora te vabi na nebeško večerjo, kder se boš z angeli božjemi vekomaj veselila. Amen.

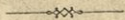

Nauk od pokore.

Luk. 15.

Sveti, pravični, usmiljeni Bog! Ti le, kar je dobrega, ljubiš, in nočeš, da bi se kdo pogubil; ti rad odpustiš, kedar grešnik svojo krivico spozna in se k tebi nazaj poverne. Kakor je zgubljeni sin svojega očeta zapustil, ravno tako sem tudi jaz tebe razžalil in grešil, kar je večja nesreča, kakor zguba celega sveta. Izprašal bom zdaj svojo vest; oh pošlji mi svetega Duha, da vse svoje grehe prav spoznam in se njih resnično zgrevam. Kakor zgubljeni sin se hočem vzdignoti, in vse zapustiti, kar me v greh zapeljuje; pri spovednici čem pred tvojega službenika poklekniti in se svojih grehov čisto spovedati, govoreči: Oče, grešil sem, ter nisem vreden tvoj sin imenovan biti; odpusti mi, in me spet sprejmi za svojega otroka. V zadostilo hočem dela milosti opravljati, svoje sovražnike ljubiti, grešno nagnjenje s postom strahovati, težave voljno terpeti, rad moliti, tvoje zapovedi spolnjevati in vsega, kar bi mi vtegnilo nevarno biti, se skerbno varovati. Oh Oče vsega smiljenja! naj tudi tvoji angeli zvejo, da se je en grešnik spreobernal, da zamorem z njimi vred, tebe, dobri Bog! večno hvaliti in častiti. Za to te prosim po svojem zveličarju, Jezusu Kristusu. Amen.

Krivi in pravi duh pokore. Farizej in cestninar v tempelju.

Luk. 18, 9—14.

Moj Bog! zahvalim te,
da nisem kakor drugi
ljudje, ali kakor ta
cestninar tamkaj.

Bog! bodi mi grešniku
milostljiv.

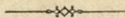
Ta je šel opravičen na svoj dom, oni pa ne; zakaj, kdor se sam poviša, bo ponižan; kdor pa se sam poniža, bo povišan.

Kdor svoje grehe resnično obžaluje, temu bo dobro djalo, se jih tudi spovedati; ker cerkva ima od Jezusa oblast grehe odpustati, srečo zgubljeni mir poverniti in na sodbi božji varnost pridobiti.

Ne sodite, da ne bote sojeni; zakaj s katero sodboj vi sodite, s tisto bote tudi sami sojeni; in s katero meroj vi merite, s tisto se vam bo odmerilo. Kaj gledaš ti pezder v oku svojega brata, bruna pa v lastnem očesu ne vidiš? Ti hinjavec! izderi najpoprej bruno iz svojega oka. Mat. 7.

Očitna spoved.

Jaz ubogi grešnik se odpovem hudiču, njegovim nasvetom in vsem grehom. Verujem v Boga Očeta, v Boga Sina, v Boga svetega Duha. Verujem vse, kar sveta, keršan sko-katoljska cerkva verovati zapoveda. V tej pravi, sveti veri se spovedam in spoznavam Bogu vsemogočnemu, Mariji najsvetejši materi, in vsem ljubim svetnikom; in se dajem krivega, da sem od svojih mladih dni do zdajnega časa, veliko in zlo grešil; z mislimi, z besedami in z djanjem, in opušanjem veliko dobrih del; naj se je to skrivno ali očitno zgodilo, vedno ali nevedno, zoper deset božjih zapovedi, zoper sedem glavnih grehov, na pet počutkih mojega života; zoper Boga, zoper svojega bližnjega, zoper zveličanje moje uboge duše. Ti in vsi moji grehi so mi žal in me iz serca grevajo. Prosim tedaj ponižno tebe, večnega smilječnega Boga, dodeli mi svojo milost, ohrani mepri življenju, dokler se vseh svojih grehov vredno spovem in spokorim, si tvoje božjo dopadenje spet pridobim in tako po tem kratkem življenji večno veselje in zveličanje dosežem. Zato terkam na svoje grešno serce, in zdihujem z očitnim grešnikom, govoreči: Gospod! bodi meni ubogemu grešniku milostljiv. Amen.

Molitva kristjana za dobre
duhovne.

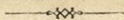

Žetva je scer velika, pa delavcev je malo. Prosite zato gospoda
žetve, naj delavcev pošlje v svojo žetvo.
Luk. 10, 2. Mat. 9, 37, 38. Jan. 4, 35—38. Mat. 13, 37—43.

Neskončno smilječni, večni Bog, Oče nebeški! k tebi povzdignemo zdaj svoje serce, in te prosimo, dodeli nam to neizrekljivo srečo, da se tebe vekomaj v nebesih veselimo. Ti si nas vse za nebesa stvaril, in tvoja volja je, da se nikdo ne pogubi. Tako živo si nas ljubil, da si svojega edinorojenega Sina za nas v smert križa dal. Bodi ti zato večna hvala in čast! Tudi tebi, preljubi zveličar, se zahvalimo, da si nam ti skoz svojo smert nebesa odperl. Ti si svoje

aposteljne po vsem svetu poslal; naj bi vse narode in vse ljudstva v tvoje sveto kraljestvo povabili. Ravno to povelje si dal svojim 72 učencem. Mi smo tvoja žetva; škofje in mešniki so tvoji delavci; njim je dano povelje, naj nam pot v nebesa kažejo in nas pred stezo pogubljenja svarijo. Jezus nas opomina, gospoda žetve prositi, naj bi delavcev poslal. Zato k nebesam obračamo zdaj svoje serca in oči, posebno v teh dnevih, v katerih škofi, ki so namestniki aposteljnov, mladim duhovnim roke pokladajo in jih za mešnike posvečujejo. Lepo te prosimo, ljubi naš zveličar, daj duhovnim duha prave pobožnosti, kedar sveto mešo služijo, daj jim duha gorečnosti, kedar božjo besedo oznanjujejo; daj jim slednič duha prave ljubezni pri vseh njihovih duhovskih opravilih. Ne daj, da bi pozabili, kar smo svojim dušnim pastirjem dolžni, namreč spoštovanje in pokoršino, ker oni bodo od naših duš pri Bogu odgovor dajali. O Bog, daj njim in nam to milost, da nas bojo zveseljem vladali, nikar pa z žalostnim sercom; zakaj to bi bilo k naši večni pogubi. O dobri Bog, mi te ne prosimo, da bi nas iz tega sveta poklical, ampak da nas greha varuješ; naj bi mi vse dolžnosti dopolnjevali, ki jih do drugega imamo; tebe v tvojih služebnikih častili, božjo besedo iz njihovih ust radi poslušali, da se tako vsi v nebesih spet srečno zidemo in tamkaj večno hvalo dajemo tebi, Bogu Očeti vse milosti, tebi, milemu Jezusu, Sinu živega Boga, ki si nas do smerti na križu ljubil; in tebi, Bogu svetemu Duhu, ki nas boš v nebesih vekoma zveličal.

Svetniki božji, kateri ste v svojem življenji z gorečim sercom za blagor duš skerbili in zavoljo tega veselja gospodovega deležni postali — vi prijatelji božji, ki ste skoz gorečnost svojih dušnih pastirjev večno čast zadobili, združite v nebesih svoje prošnje z našimi tukaj na zemlji, da se nobena duša ne pogubi. Amen.

Pravičen je sreča za svojega bližnjega.

Ako bi v hudobnem mestu Sodomi samo 10 pravičnih bilo, bi se ga bil Bog še zavoljo pravičnih usmilil. 1. Moz. 18, 33.

Hišo Putifarovo v Egiptu je Bog zavoljo pobožnega Jožefa blagoslovil, in vso njegovo premoženje pomnožil pri bramu in na polju. 1. Moz. 39, 5.

Bogaboječi Mozes je ob času vojske molil; in kedar je svoje roke povzdigal, je Izrael zmagoval, kedar pa je le malo nje pustil padati, so sovražniki premagovali. 1. Moz. 17, 11. 1. Mak. 5, 62. Prig. 21, 31.

Angel je rekel svetemu Pavlu: Ne boj se, Pavel, glej Bog ti je podaril vse te duše, ki so s teboj v ladji. Dj. ap. 27, 24. Mat. 24, 22.

Vsaki človek le to velja, kar pred Bogom velja, zakaj samo Bog nas prav pozna; tiste šteje on med pravične, ki njegovo voljo dopolnijo; to pa je njegova volja, da mi na Jezusa verujemo in v ljubezni ostanemo, da Boga črez vse in bližnjega kakor sami sebe ljubimo; kdor pa v veri, pobožnosti in keršanski ljubezni ne živi, tega djanje in nehanje, ako ravno se dobro zdi, je vendar pred Bogom, kakor sveti Pavel pravi, prazna slama. Blagor temu, ki med pravične sliši; oči gospodove in njegove ušesa so na njega in na njegove molitve obrnjene; molitva pravičnega pri Bogu veliko premore; pravičen je sreča za bližnjega, ki velikokrat ne ve, kdo mu je toliko dobrega zaslužil, in zato dostikrat še pravične, svoje dobrotnike preganja. Blagor vsaki hiši, deželi in kraljestvu, kder veliko pravičnih živi, bodi si posamesno ali pa v družbi. Kar je žlahtni sok terti, to so pravični človeštvu. Gospod govori: „Ne tergaj jagode, ker še ima dober sok; ravno tako bodem tudi jaz zavoljo svojih služebnikov storil.“ Pravičen je tedaj najkoristnejši ud človeškega društva. Zato kristjani! pomagajte razširjevati pravo vero in pobožnost, ne zaničujte nikogar, bodi si še tako ubog in reven, ker ne veste, kake vrednosti je on pri Bogu, s katerim vi tako ošabno ravnate; spoštujte in ljubite se med seboj; kdor v strahu božjem in keršanski ljubezni živi, živi v Bogu, in Bog je z njim. Jak. 5. 16. 2 Kor. 10. 17. 18. Hebr. 11. 38. Is. 65. 8. 1, Kor. 13. 1—13.

Pobožnost

je k vsemu dobra, ker ona opravlja vse v imeni božjem
in božji blagoslov njo spremlja povsod.

1. Tim. 4, 8.

Gospod! na tvojo besedo hočem vreči mrežo. Luk. 5, 5.

Nekega dne je prišel Jezus k genezarskemu morju, kder je Peter z Jakobom in Janezom ribil, ter reče Petru, naj verže mrežo na ribji lov, pa Peter mu odverne: „Mojster, celo noč smo že delali in nič nismo vlovili, pa na tvojo besedo vendar hočem vreči mrežo“, in glej, vlovili so toliko množino rib, da se jim je mreža tergala in da so skoro obe ladjice se potopile. Peter to vidivši pade k Jezusovim nogam in reče: „Gospod! odstopi od mene; zakaj jaz sem grešni človek.“ Na to mu Jezus pové, da bo od zdaj njegovo delo, ljudi loviti, kar se je tudi spnilo, ker že pri prvi predigi se jih je tri tavižent spreobrnilo. Dj. ap. 2, 41; 2, 4.

Kar je Peter na se zaupajoči storil, ni imelo vspeha; kar pa je storil na besedo gospodovo, to je bilo blagoslovljeno. Tako je tudi z nami: Vsaki ima svoje posebne dolžnosti in opravila, pri katerih potrebuje božjega blagoslova; svojega bližnjega za nebesa pridobiti, je tudi naša dolžnost, na to imamo tak rekoč svojo mrežo vreči, in če bližnjega pogube rešimo, nas čaka veliko plačilo v nebesih.

In kakor je Peter v svojem početju le takrat srečen bil, kedar je v imeni gospodovem delo opravljal; ravno tako bomo tudi mi v svojih opravkih le takrat srečni, ako na Boga zaupamo in njegovo voljo spolnjevamo. To je prava pobožnost, da vedno Boga pred očmi imamo; taka pobožnost človeka žlahtni in osreči; taka pobožnost nakloni blagoslov božji hramom in ljudem, ona vse posveti; zakaj ona stori iz posvetne hiše hišo gospodovo, v kateri se rado moli; ona osreči človeško serce, ker prinese vero, ljubezen, tolažbo, mir in veselje v hram; ona varuje hiše in ljudi, ker z njoj blagoslov božji k hiši pride; le nekoliko pravičnih bi bilo mesto Sodomo rešilo. Kder strah božji gospodari, tamkaj pregreha beži, tamkaj jeze in preklinjanja slišati ni. Kristjani! bodite pobožni in vaš nebeški Oče bo z veseljem na vas gledal, angeli varhi bojo radi med vami prebivali.

Kaj nam je storiti, da bo milost božja in blagoslov božji z nami, in da nas kazen (kaštiga) božja ne zadene?

Bođi ponižnega serca.

Bog se prevzetnim vstavlja, ponižnim pa daje svojo milost. Jak. 4, 6.

Spoštuj očeta in mater

To je prva zapoved z obljubo: da ti bo dobro in da bodeš dolgo živel na zemlji. Ef. 6, 2, 3.

Bođi pohlevnega in smilječnega serca.

Nesmilječno sodbo ima pričakovati, kdor je nesmilječen; smilječnost pa premaguje sodbo. Jak. 2, 13.

Derži se postave in dobrega sveta. Prig. 3, 21.

Ako to dopolniš, boš srečno hodil svoje pote. Prig. 3, 23. In se nimaš bati, da bi te kaj slabega zadelo.

1. **B**og je Abrahama izvolil za očeta svojega ljudstva, po katerim bi se naj prava vera ohranila. Gospod se mu večkrat prikaže, ter mu obljubi, da bo on oče velikega naroda, ako svojemu Bogu zvest ostane, zato mu je tudi rekel: Gledaj na me, in bodi popolnoma. Abraham je storil, kar mu je Bog zapovedal, in je bil blagoslovljen tako, da so skoz enega iz njegovega zaroda vsi narodi zemlje blagoslov prejeli. 1. Moz. 12. 3 ; 17. 1.

2. Egipčovski Jožef je bil svojemu očetu pokoren, na njegovo povelje je iskal brate, ki se čredo pasli. Ta pokoršina je bila steza k visoki časti, katero je v Egiptu po mnogih težavah dosegnol, kder je po tem tudi o času hude lakote očeta in brate preskerbel.

3. Usmiljeni samarijan se je usmilil enega od razbojnikov ranjenega, ga položil na svoje živinče in na oštariji za njega poskerbel. Pojdi in stori tudi tako. Luk. 10. 28.

4. Saul je bil izvoljen za kralja izraelskega, in Bog ga je vendar spet zavergel, ker se je prederznil Bogu darovati, kar mu ni bilo dopušeno; kar pa je bil dolžen storiti, je zanemaril. Da bi bil Saul vselej preroka Samuela poslušal in vbogal, bi ne bil zaveržen; pokoršina je Bogu ljubša, kakor daritve. 1. Kralj. 15. 22.

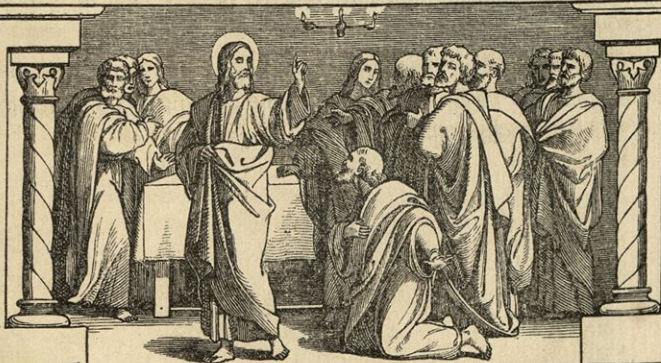

**Nevarno je Bogu čast jemati,
in v sebe samega zaupati.**

Herodeževe besede so se ljudstvu tako dopadle, da je klicalo: Božji glas je to, in ne človeški; in glej pri ti priči ga je angel gospodov udaril, ker ni Bogu dolžno čast dal; in je bil od červov sneden, ter je dušo izdehnil.

Dj. ap. 12.

Peter govori: Gospod! jaz sem pripravljen s teboj v ječo in v smert iti. Jezus pa mu reče: Resnično ti povem, Peter, petelin ne bo dvakrat zapel in ti me boš trikrat zatajil, da me ne poznaš. Luk. 22.

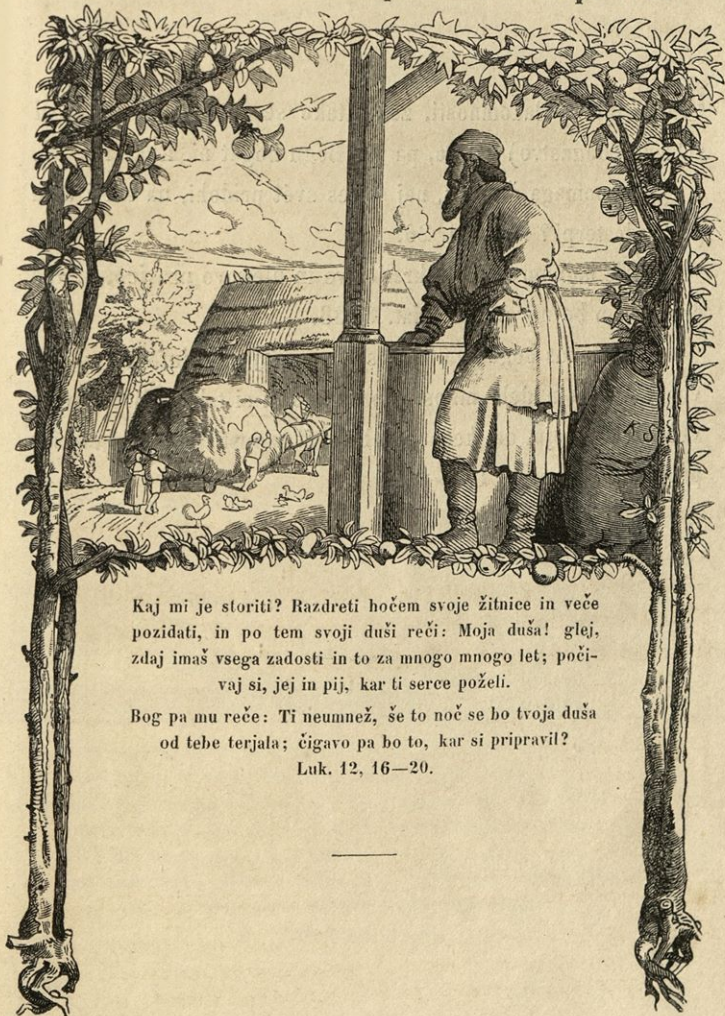
Vsemogočni Bog govori: Jaz sem gospod, svoje časti nikomur ne dam. Is. 42. 8. Kdor Bogu čast krade, in bolj na se, na svet in ljudi zaupa, kakor na Boga, ta je od Boga preklet. Jer. 17. 5.

Ponižajte se pred Bogom in vas bo povišal. Jak. 4. 10. Naj živimo ali umiramo smo gospodovi. Nehvaležni človek živi in se trudi, je in pije, išče srečo in čast, pa Bogu za vse to dolžno čast dati in se zahvaliti rad pozabi. Kde je vera na previdnost božjo, brez ktere niti vrabec iz strehe ne padne? Napuh Bogu čast krade. Oh kde je dolžna hvaležnost do Boga? Kde strah božji? Sreča, ktera ne pride od zgoraj, je zelj, ktere nebeški Oče ni vsadil. S ponižnim sercom čemo pred gospodom hoditi, da se nad nami volja božja dopolni. Herodež je Bogu dolžno čast sebi prilastil, in glej naglo ga je angel gospodov udaril.

Peter je na se zaupal, in glej, kako globoko je padel, in še le kedar ga je gospod milostno pogledal, je spet vstal in britko svojo pregreho ohjokal.

Najsvetejši Bog! pusti črez mene rajši vse hudo priti, le ene nesreče me varuj, da bi se črez tebe povzdigal, tebi dolžno čast kradel in sebe samega iskal in poviševal.

Kdor najpoprej posvetno iše in poželi, s posvetnim vred nebesa zgubi; kdor pa najpoprej po nebesih hrepeni, nebesa in tudi posvetno srečo pridobi.

Kaj mi je storiti? Razdreti hočem svoje žitnice in večje pozidati, in po tem svoji duši reči: Moja duša! glej, zdaj imaš vsega zadosti in to za mnogo mnogo let; počivaj si, jej in pij, kar ti serce poželi.

Bog pa mu reče: Ti neumnež, še to noč se bo tvoja duša od tebe terjala; čigavo pa bo to, kar si pripravil?

Luk. 12, 16—20.

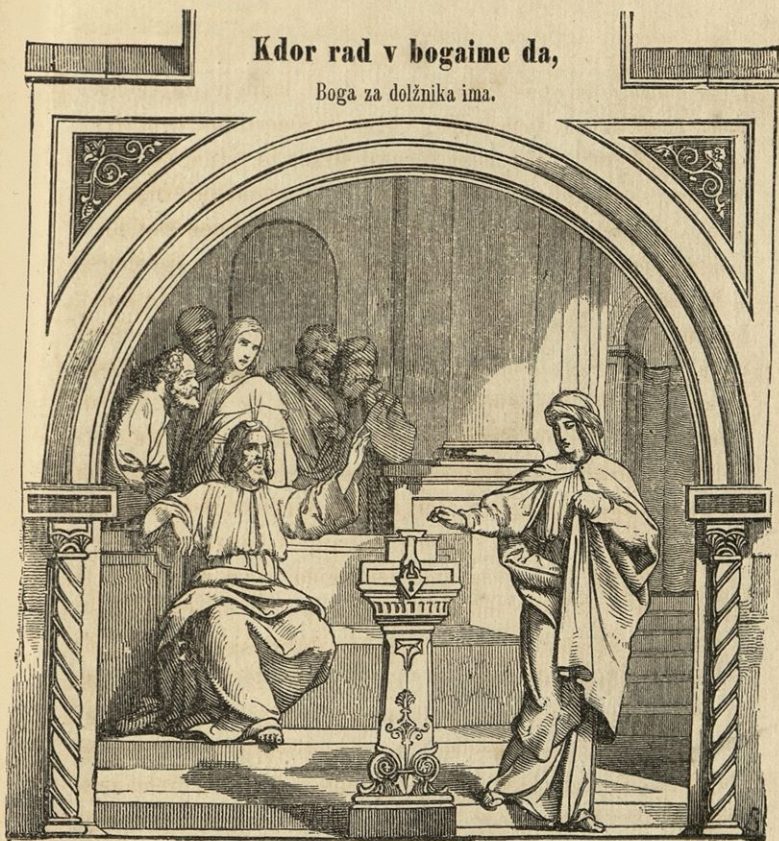
Oh varujte se lakomnosti, zakaj tako se vsakemu godi, ki si zaklade (bogastvo) nabira, pa pri Bogu bogat ni. Luk. 12. 21.

Kaj pomaga človeku, naj si ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi? Mat. 16. 26.

Išite najpoprej božje kraljestvo in njegovo pravico, in vse drugo vam bo naverženo. Mat. 6. 33.

Mili Jezus bogatcom lepo svetuje, naj z goljufnim, minljivim bogastvom dela milosti opravljajo in si tako prijateljev za večnost nabirajo, da, kedar jim bo svet zapustiti, bojo v nebeške prebivališa sprejeti, Luk. 16. 9.

**Kdor rad v bogai me da,
Boga za dolžnika ima.**

Jezus je cerkveni škrinjici na proti sedel, in gledal, kako so ljudje dnarje metali v njo; in veliko bogatih je veliko verglo. Prišla pa je tudi uboga vdova in je vergla dva denarca v njo, to je, en vinar. In Jezus je poklical svoje učence, in jim rekel: „Resnično vam povem, da ta uboga vdova je več v njo vergla, kakor vsi, kateri so v škrinjico metali; zakaj vsi so od tega v njo vergli, česar so obilno imeli; ta pa je iz svojega ubožtva vse, kar je imela, ves svoj živež, v njo vergla.

Mark. 12, 41—44.

Prav dobro je za stare dni skerbeti, pa še boljše je, za večnost skerb imeti. Kaj bo pomagalo, če kdor do smerti potrebni živež ima, po smerti pa skoz dolgo večnost strada in terpi. Zato nas mili Jezus lepo opomina, da si skoz telesne in duševne dela milosti prijateljev nabiramo, ki nas bojo nekda v nebeško prebivališče spremili. Kdor veliko dobrih del za večnost si nabere, v nebeškem kraljestvu kruha stradal ne bo. Ker, kdo rad v bogaiame da, Boga za dolžnika ima. Pa le, kar iz pravega namena, iz ljubezni do Boga in bližnjega dobrega storimo, to si v nebesih shranimo, in po naši smerti pri sodbi božji se nam z obresti (činži) povernolo bo. Kdor pa scer v bogaiame daje, pa ne stori z dobrim sercom, ampak z jezo in nevoljo, si zakladov v nebesih ne nabira; tako ravnanje razžali Jezusa Kristusa, našega zveličarja, kteremu v ubogih služimo, ali pa ga v ubogih razžalimo.

Kakor nekda v tempeljnu, tako gleda zdaj Jezus doli iz nebes, kaj in kako delamo in alj zaslužijo naše opravila, da se v nebesih shranijo. Blagor bogatim, ki si skoz dobre dela zakladov nabirajo, na ktere se v večnosti zanesti smejo. Pa tudi vi ubogi zamorete dobre dela opravljati; zakaj vinar uboge vdove je Bogu boljše dopadel, kakor vse zlato, ktero so bogatci darovali. Spolnajte božje in cerkvene zapovedi; premagujte svoje strasti; varujte se goljufije in nevošljivosti; išite svoj kruh pri delu; obižite bolene; prenašajte svoje ubožstvo voljno in poterpežljivo. To so zakladi za nebesa.

Ljubi kristjan! ako se ti kako delo težavno zdi, spomni se, da si tako lahko kaj več za nebesa pripraviš. Delaj zvesto, in tvoje serce se bo veselilo.

Ne pozabi, moj človek! da boš od svojih
talentov odgovor dajal.

Zvesti hlapec.

Gospod! pet talentov si mi dal; glej, še pet drugih sem pridobil.
Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, te bom
črez veliko postavil; pojdi v veselje svojega gospoda. Mat. 25,
20, 21. Luk. 19, 12—28.

Leni hlapec.

Gospod! skril sem tvoj talent v zemljo.
Glej, tukaj imaš, kar je tvojega.
Ti hudoben in leni hlapec! Verzite tega nepridnega
hlapca v vunajno temo. Mat. 25, 25—30.

Božje kraljestvo, katero je zvestim služebnikom božjim od začetka sveta pripravljeno, je podobno imenitnemu možu, kateri je šel v daljno deželo vzeti kraljestvo v last, in je izročil svoje premoženje svojim hlapcem, ter je rekel: zvesto delajte, dokler spet pridem, ker mi bote morali od svojega hiševanja rajtengo dati. Ti hlapci, to smo mi, in imenitni mož je naš gospod, Jezus Kristus, kateri je 40 dni po svojem vstanjenji v nebesa odšel; od ondod bo prišel soditi, da na svetlo pride, kateri zmed hlapcev so vredni nebes in kateri ne! Hlapci, ki niso dobrega sada prinesli, ne bojo v nebesa vzeti, ampak bojo verženi v vunajno temo. Pridnim hlapcem pa bo gospod rekel: Pridite blagoslovljeni mojega Očeta in posedite kraljestvo, ki je vam pripravljeno. Pri ti sodbi se bo v rajtengo vzelo, kako je kdor od Boga prejete talente obračal. Vsaki dar je božji dar. Kaj imaš, o človek! kar nisi prejel? in ako si prejel, pokaj se hvališ, kakor da ne bi bil prejel? Talent črez vse talente pa je sveti evangeli od božjega kraljestva, prava vera, in prevelika sreča, v edino pravi katoljški cerkvi živeti in umreti. Pomisli, moj kristjan! kako obračaš svoje talente, ktere si od Boga prejel? Alj kaj sada nosijo? Alj dolžnosti svojega stana spolnjuješ? Alj svoje premoženje, svoje dušne in telesne moči na dobro obračaš? Alj ne zapravljaš zlatega časa, ktere ga ti Bog daje, da si bogastva in prijateljev za večnost nabiraš? Spomni se, eden sam gospod je, Bog; eno kraljestvo božje, sveta katoljška cerkev; en poklic, eno opravilo, katero imaš, da vse delaš k časti božji in svojega bližnjega sreči, da tako edino plačilo dosežeš, svete nebesa. Gorje temu, ki pozabi, da ga je Bog v svojo službo poklical, in da bo od svojih talentov in svojega premoženja odgovor dajal. Trikrat gorje pa temu, ki Bogu dolžne časti ne da, ampak zavoljo svojih talentov se prevzeme, druge zaničuje, svoje talente zakopa, ali pa celo v razširjenje nevere in pregrehe obrača; ki zlati čas v lenobi in hudohiji zapravlja, če ravno dobro zna, da ga smert povsod zalezuje in že v tem trenutku lahko pokosi, ter na sodbo božjo postavi. Taki nezvesti hlapci bojo zaverženi, zvesti hlapci gospodovi pa bojo v večni mir in veselje gospodovo sprejeti. Luk. 19. 11—27. Mat. 25. 14—30. Luk. 16. 9. Mat. 21. 43. Kor. 4. 7; 5. 12.

Kdor srečno umreti želi,
si naj na te četrta baranja odgovori.

Ali sem na pravi stezi k
nebesom?

Jaz sem pot, resnica in živ-
ljenje. Nikdo ne pride k Očetu,
kakor po meni. Jan. 14, 6.

Imam resnično žalost čez
vse grehe?

Oče! zagrešil sem. Luk. 13,
21. Jezus pravi, kdor svojega
greha noče spoznati, bo kriv
večne pregrehe. Mark. 3, 29.

Imam na vesti kako krivično
blago?

Gospod! če sem koga ogo-
ljufal, povernem četverno.
Luk. 19, 8.

Imam s kem kako sovražtvo?

Hitro se spravi s svojim zo-
pernikom, dokler si z njim
na potu. Mat. 5, 23.

1. **P**obaraj sam sebe: Alj imaš terdno voljo živeti in umreti v veri na Jezusa Kristusa, svojega Boga, gospoda in zveličarja; v naročju svete matere katoliške cerkve, katero smo od aposteljnov prejeli? Alj si pripravljen vsem grehom in zmotam se odpovedati? Alj se spomniš, kar Jezus uči; da, kdor hoče v nebesa priti, mora zapovedi božje spolnovati. Mat. 19. 17.

2. Alj obžaluješ vse grehe svojega življenja le zavoljo tega, da si Boga največo dobroto razžalil? Si se vsikdar vseh grehov odkritoserčno in čisto spovedal, si ne morebiti kterega vedoma zamolčal? Alj ne bi morebiti dobro bilo vesoljno spoved alj spoved celega življenja opraviti?

3. Nisi koga ogoljufal? Si pripravljen vso krivico popraviti? Kako se naj to zgodi? Alj si nabiraš skoz dobre dela prijateljev za nebesa? Kaj ti pravi tvoja vest, alj že imaš v nebesih kaj prijateljev, alj morebiti več tožnikov, kakor prijateljev?

4. Okoli leta 260 sta živela dva kristjana, Sapricij in Nicefor; bila sta si zvesta prijatelja, pa v kratkem sta se posvadila in si sovražnika postala. Nicefora je začelo serce hudo boleti, in je prosil onega za zamero, kar pa ti namreč čuti ni htel. Hudo preganjanje kristjanov nastane, tudi Sapricija vlovijo in na morišče vlečejo, da Kristusa zataji, alj pa da gotove smerti umerje. Sapricij se možko vojskuje za Jezusa in želi za njega tudi kri preliti. To slišavši pride Nicefor, in prosi tega spoznovavca Kristusovega, naj vendar zdaj mu odpusti, kar ga je razžalil; Sapricij tudi zdaj ne odpusti. In oh groza, kaj se zgodi! nesmiljnega Sapricija zapusti božja milost, in on zataji Kristusa, ter se obropa mučeniške krone, katero mesto njega smilječni Nicefor zadobi. Zato resnica je, da kdor ne odpusti, se gotovo pogubi.

Kako nas bo Bog sodil?

Pomilosteni hlapec.

Gospod se je usmilil tistega hlapca, in mu odpustil ves njegov veliki dolg. Mat. 18, 27.

Nesmilječni hlapec

pa je davil svojega sohlapca in ga je dal zavoljo malega dolga v ječo vreči. Mat. 18, 30.

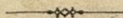
Kaznovani hlapec.

Hudoben hlapec! Ves dolg sem ti odpustil. Alj nisi tedaj tudi ti dolžen bil se usmiliti svojega sohlapca? In on ga je dal trinogom (mučivcem). Mat. 18, 31.

Kdor se svojega brata usmili in z njim poterpljenje ima, tega se bo tudi Bog usmilil.

Naši dolgi pred Bogom so naši grehi; zato tudi vsaki den Očeta nebeškega prosimo: „Oče! odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom?“ Dobri Bog nam rad naše grehe odpuša, ako nje spoznamo, obžalujemo, se njih spovemo, n na svojega ljubeznivega zveličarja, Jezusa Kristusa verujemo, kateri je svojo kerv za odrešenje sveta prelil. Mi pa nehvaležni tudi malo razžaljenje svojemu bližnjemu radi ne odpustimo, dolgo odlagamo in še po tem ne gre iz serca. Kdor je terdega serca, in svojemu bližnjemu rad ne odpusti, s tem sam sebe obsodi.

Kaj nas učijo stvari božje ?

Kar človek seja, bo tudi žel.
Gal. 6, 7—9.

Poberite ljulko, da se požge,
pšenico pa spravite v moje
žitnice. Mat. 13, 30—43.

Mladika ne more sama iz sebe
sada roditi, ako na terti ne
ostane. Jan. 15, 4.

Kakor solnce zahaja, tako bo
izhajalo. Mat. 16, 2—4.

Človek je podoben poljodelcu, ki seja; kar poseja, to bo žel. Naše besede in djanja so podobne semenskemu zernu. Kdor dobro seme seja, bo dobro žetvo imel. Kdor dobre dela opravlja, bo na tem in onem svetu se njih z veseljem užival; zakaj, vsaki bo po svojem zasluženji plačan. Njiva je ta svet, na katero je Jezus seme božje besede prinesel. Prišel pa je sovražnik (hudič) in je prinesel seme časne in večne smerti, zato med dobrimi tudi hudobni živijo. Hudobni so ljulka, ki bo v ogenj veržena; pravični pa hojo šli v hišo svojega Očeta. Gorje nevernikom in vsem grešnikom, ki se po naukih hudičevih ravnaajo. Blagor pa vsem, ki se svojega odrešnika deržijo in v pravi cerkvi umerjejo. Kakor mladika nebenega sada ne prinese, ako se terte loči, ravno tako ne moremo tudi mi brez Jezusa nič dobrega storiti; zato se zvesto deržimo svete cerkve, kateri so vse sredstva (pripomočki) izročene, katerih potrebujemo za svoje zveličanje. Kako solnce zahaja, tako tudi vstaja; kako je človek umerl, tako bo tudi vstal k življenju ali pogubljenju. Nikar se ne motite; Bog je pravičen in zvest, bo vsakemu dal, kar si zasluži, zato delajmo dobro in se ne vtrudimo, ob svojem času bomo želi brez neprenehe.

Krivi in pravi duh pokore. Farizej in cestninar v tempelju.

Luk. 18, 9—14.

Moj Bog! zahvalim te,
da nisem kakor drugi
ljudje, ali kakor ta
cestninar tamkaj.

Bog! bodi mi grešniku
milostljiv.

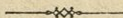
Ta je šel opravičen na svoj dom, oni pa ne; zakaj, kdor se sam poviša, bo ponižan; kdor pa se sam poniža, bo povišan.

Kdor svoje grehe resnično obžaluje, temu bo dobro djalo, se jih tudi spovedati; ker cerkva ima od Jezusa oblast grehe odpustati, sercu zgubljeni mir poverniti in na sodbi božji varnost pridobiti.

Ne sodite, da ne bote sojeni; zakaj s katero sodboj vi sodite, s tistoj bote tudi sami sojeni; in s katero meroj vi merite, s tistoj se vam bo odmerilo. Kaj gledaš ti pezder v oku svojega brata, bruna pa v lastnem očesu ne vidiš? Ti hinjavec! izderi najpoprej bruno iz svojega oka. Mat. 7.

Očitna spoved.

Jaz ubogi grešnik se odpovem hudiču, njegovim nasvetom in vsem grehom. Verujem v Boga Očeta, v Boga Sina, v Boga svetega Duha. Verujem vse, kar sveta, keršan sko-katoljška cerkva verovati zapoveda. V tej pravi, sveti veri se spovedam in spoznavam Bogu vsemogočnemu, Mariji najsvetejši materi, in vsem ljubim svetnikom; in se dajem krivega, da sem od svojih mladih dni do zdajnega časa, veliko in zlo grešil; z mislimi, z besedami in z djanjem, in opušenjem veliko dobrih del; naj se je to skrivno ali očitno zgodilo, vedno ali nevedno, zoper deset božjih zapovedi, zoper sedem glavnih grehov, na pet počutkih mojega života; zoper Boga, zoper svojega bližnjega, zoper zveličanje moje uboge duše. Ti in vsi moji grehi so mi žal in me iz serca grevajo. Prosim tedaj ponižno tebe, večnega smilječnega Boga, dodeli mi svojo milost, ohrani mepri življenju, dokler se vseh svojih grehov vredno spovem in spokorim, si tvoje božjo dopadenje spet pridobim in tako po tem kratkem življenji večno veselje in zveličanje dosežem. Zato terkam na svoje grešno serce, in zdihujem z očitnim grešnikom, govoreči: **Gospod! bodi meni ubogemu grešniku milostljiv. Amen.**

Molitva kristjana za dobre
duhovne.

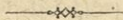

Žetva je seer velika, pa delavcev je malo. Prosite zato gospoda
žetve, naj delavcev pošlje v svojo žetvo.
Luk. 10, 2. Mat. 9, 37, 38. Jan. 4, 35—38. Mat. 13, 37—43.

Neskončno smilječni, večni Bog, Oče nebeški! k
tebi povzdignemo zdaj svoje serce, in te prosimo,
dodeli nam to neizrekljivo srečo, da se tebe vekomaj
v nebesih veselimo. Ti si nas vse za nebesa stvaril,
in tvoja volja je, da se nikdo ne pogubi. Tako živo
si nas ljubil, da si svojega edinorojenega Sina za
nas v smert križa dal. Bodi ti zato večna hvala in
čast! Tudi tebi, preljubi zveličar, se zahvalimo, da
si nam ti skoz svojo smert nebesa odperl. Ti si svoje

aposteljne po vsem svetu poslal; naj bi vse narode in vse ljudstva v tvoje sveto kraljestvo povabili. Ravno to povelje si dal svojim 72 učencem. Mi smo tvoja žetva; škofje in mešniki so tvoji delavci; njim je dano povelje, naj nam pot v nebesa kažejo in nas pred stezo pogubljenja svariijo. Jezus nas opomina, gospoda žetve prositi, naj bi delavcev poslal. Zato k nebesam obračamo zdaj svoje serca in oči, posebno v teh dnevih, v katerih škofi, ki so namestniki aposteljnov, mladim duhovnim roke pokladajo in jih za mešnike posvečujejo. Lepo te prosimo, ljubi naš zveličar, daj duhovnim duha prave pobožnosti, kedar sveto mešo služijo, daj jim duha gorečnosti, kedar božjo besedo oznanjujejo; daj jim slednič duha prave ljubezni pri vseh njihovih duhovskih opravilih. Ne daj, da bi pozabili, kar smo svojim dušnim pastirjem dolžni, namreč spoštovanje in pokoršino, ker oni bodo od naših duš pri Bogu odgovor dajali. O Bog, daj njim in nam to milost, da nas bojo zveseljem vladali, nikar pa z žalostnim sercom; zakaj to bi bilo k naši večni pogubi. O dobri Bog, mi te ne prosimo, da bi nas iz tega sveta poklical, ampak da nas greha varuješ; naj bi mi vse dolžnosti dopolnjevali, ki jih do drugega imamo; tebe v tvojih služebnikih častili, božjo besedo iz njihovih ust radi poslušali, da se tako vsi v nebesih spet srečno zidemo in tamkaj večno hvalo dajemo tebi, Bogu Očeti vse milosti, tebi, milemu Jezusu, Sinu živega Boga, ki si nas do smerti na križu ljubil; in tebi, Bogu svetemu Duhu, ki nas boš v nebesih vekoma zveličal.

Svetniki božji, kateri ste v svojem življenji z gorečim sercom za blagor duš skerbili in zavoljo tega veselja gospodovega deležni postali — vi prijatelji božji, ki ste skoz gorečnost svojih dušnih pastirjev večno čast zadobili, združite v nebesih svoje prošnje z našimi tukaj na zemlji, da se nobena duša ne pogubi. Amen.

Pobožnost

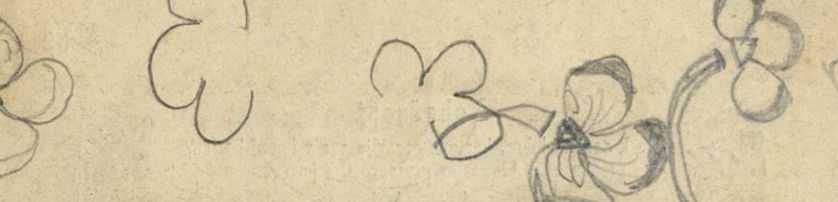
je k vsemu dobra, ker ona opravlja vse v imeni božjem
in božji blagoslov njo spremlja povsod.

1. Tim. 4, 8.

M R
Gospod! na tvojo besedo hočem vreči mrežo. Luk. 5, 5.

Nekega dne je prišel Jezus k genezareškemu morju, kder je Peter z Jakobom in Janezom ribil, ter reče Petru, naj verže mrežo na ribji lov, pa Peter mu odverne: „Mojster, celo noč smo že delali in nič nismo vlovili, pa na tvojo besedo vendar hočem vreči mrežo“, in glej, vlovili so toliko množino rib, da se jim je mreža tergala in da so skoraj obe ladjice se potopile. Peter to vidivši pade k Jezusovim nogam in reče: „Gospod! odstopi od mene; zakaj jaz sem grešni človek.“ Na to mu Jezus pové, da bo od zdaj njegovo delo, ljudi loviti, kar se je tudi spolnilo, ker že pri prvi predigi se jih je tri tavižent spreobrnilo. Dj. ap. 2, 41 ; 2, 4.

Kar je Peter na se zaupajoči storil, ni imelo vspaha; kar pa je storil na besedo gospodovo, to je bilo blagoslovljeno. Tako je tudi z nami: Vsaki ima svoje posebne dolžnosti in opravila, pri katerih potrebuje božjega blagoslova; svojega bližnjega za nebesa pridobiti, je tudi naša dolžnost, na to imamo tak rekoč svojo mrežo vreči, in če bližnjega pogube rešimo, nas čaka veliko plačilo v nebesih.

In kakor je Peter v svojem početju le takrat srečen bil, kedar je v imeni gospodovem delo opravljal; ravno tako bomo tudi mi v svojih opravkih le takrat srečni, ako na Boga zaupamo in njegovo voljo spolnjevamo. To je prava pobožnost, da vedno Boga pred očmi imamo; taka pobožnost človeka žlahtni in osreči; taka pobožnost nakloni blagoslov božji hramom in ljudem, ona vse posveti; zakaj ona stori iz posvetne hiše hišo gospodovo, v kateri se rado moli; ona osreči človeško seree, ker prinese vero, ljubezen, tolažbo, mir in veselje v hram; ona varuje hiše in ljudi, ker z njoj blagoslov božji k hiši pride; le nekoliko pravičnih bi bilo mesto Sodomo rešilo. Kder strah božji gospodari, tamkaj pregreha beži, tamkaj jeze in preklinjanja slišati ni. Kristjani! bodite pobožni in vaš nebeški Oče bo z veseljem na vas gledal, angeli varhi bojo radi med vami prebivali.

Kaj nam je storiti, da bo milost božja in blagoslov božji z nami, in da nas kazen (kaštiga) božja ne zadene?

Bodi ponižnega serca.

Bog se prevzetnim vstavlja, ponižnim pa daje svojo milost. Jak. 4, 6.

Spoštuj očeta in mater

To je prva zapoved z obljubo: da ti bo dobro in da bodeš dolgo živel na zemlji. Ef. 6, 2, 3.

Bodi pohlevnega in smilječnega serca.

Nesmilječno sodbo ima pričakovati, kdor je nesmilječen; smilječnost pa premaguje sodbo. Jak. 2, 13.

Derži se postave in dobrega svéta. Prig. 3, 21.

Ako to dopolniš, boš srečno hodil svoje pote. Prig. 3, 23. In se nimaš bati, da bi te kaj slabega zadelo.

1. Bog je Abrahama izvolil za očeta svojega ljudstva, po katerim bi se naj prava vera ohranila. Gospod se mu večkrat prikaže, ter mu obljubi, da bo on oče velikega naroda, ako svojemu Bogu zvest ostane, zato mu je tudi rekel: Gledaj na me, in bodi popolnoma. Abraham je storil, kar mu je Bog zapovedal, in je bil blagoslovljen tako, da so skoz enega iz njegovega zaroda vsi narodi zemlje blagoslov prejeli. 1. Moz. 12. 3; 17. 1.

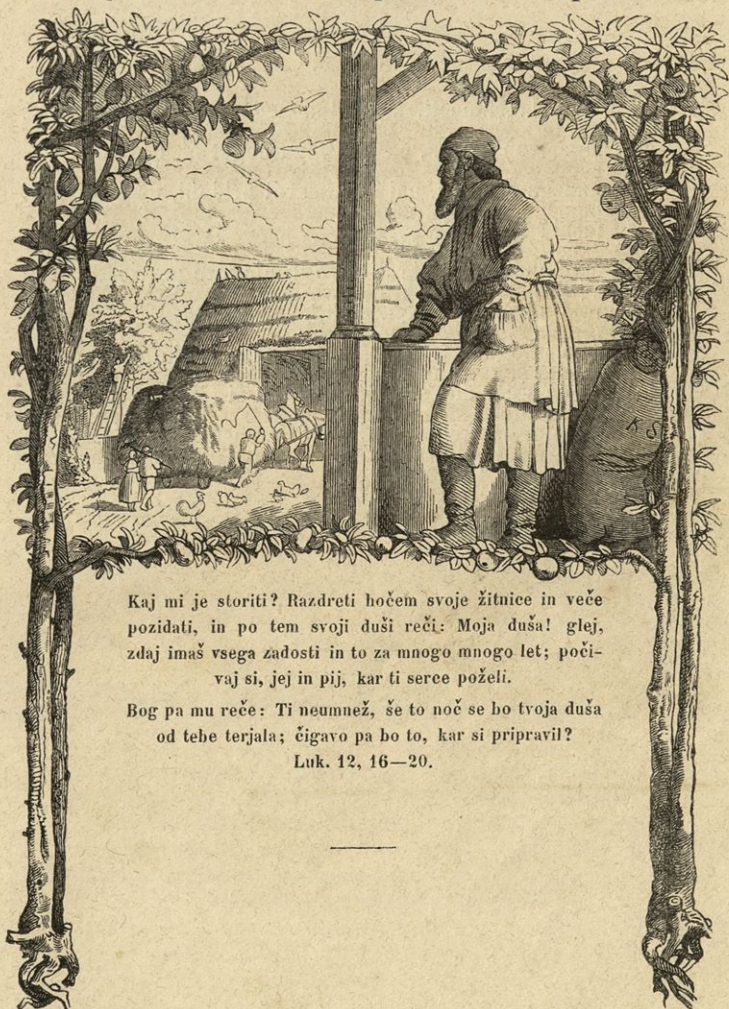
2. Egiptovski Jožef je bil svojemu očetu pokoren, na njegovo povelje je iskal brate, ki se čredo pasli. Ta pokoršina je bila steza k visoki časti, katero je v Egiptu po mnogih težavah dosegel, kder je po tem tudi o času hude lakote očeta in brate preskerbel.

3. Usmiljeni samarijan se je usmilil enega od razbojnikov ranjenega, ga položil na svoje živinče in na oštariji za njega poskerbel. Pojdi in stori tudi tako. Luk. 10. 28.

4. Saul je bil izvoljen za kralja izraelskega, in Bog ga je vendar spet zaverigel, ker se je prederznil Bogu darovati, kar mu ni bilo dopušeno; kar pa je bil dolžen storiti, je zanemaril. Da bi bil Saul vselej preroka Samuela poslušal in vbogal, bi ne bil zaveržen; pokoršina je Bogu ljubša, kakor daritve. 1. Kralj. 15. 22.

Kdor najpoprej posvetno iše in poželi, s posvetnim vred nebesa zgubi; kdor pa najpoprej po nebesih hrepeni, nebesa in tudi posvetno srečo pridobi.

Kaj mi je storiti? Razdreti hočem svoje žitnice in več pozidati, in po tem svoji duši reči: Moja duša! glej, zdaj imaš vsega zadosti in to za mnogo mnogo let; počivaj si, jej in pij, kar ti serce poželi.

Bog pa mu reče: Ti neumnež, še to noč se bo tvoja duša od tebe terjala; čigavo pa bo to, kar si pripravil?

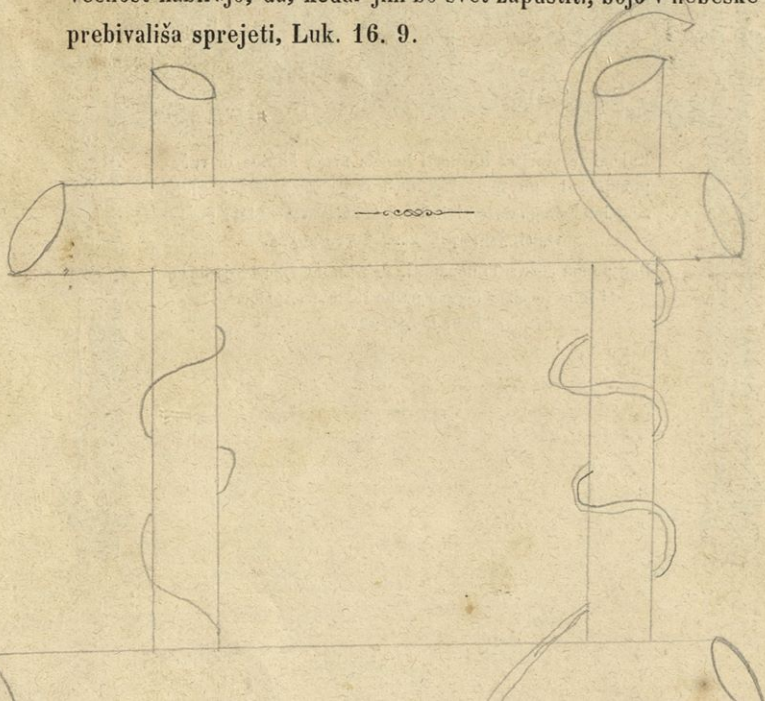
Luk. 12, 16—20.

Oh varujte se lakomnosti, zakaj tako se vsakemu godi, ki si zaklade (bogastvo) nabira, pa pri Bogu bogat ni. Luk. 12. 21.

Kaj pomaga človeku, naj si ves svet pridobi, na svoji duši pa škodo terpi? Mat. 16. 26.

Išite najpoprej božje kraljestvo in njegovo pravico, in vse drugo vam bo naverženo. Mat. 6. 33.

Mili Jezus bogateom lepo svetuje, naj z goljufnim, minljivim bogastvom dela milosti opravljajo in si tako prijateljev za večnost nabirajo, da, kedar jim bo svet zapustiti, bojo v nebeške prebivališa sprejeti, Luk. 16. 9.

Kdor rad v bogaima da,

Boga za dolžnika ima.

Jezus je cerkveni škrinjci na proti sedel, in gledal, kako so ljudje dnarje metali v njo; in veliko bogatih je veliko verglo. Prišla pa je tudi uboga vdova in je vergla dva denarca v njo, to je, en inar. In Jezus je poklical svoje učence, in jim rekel: „Resnično vam povem, da ta uboga vdova je več v njo vergla, kakor vsi, kateri so v škrinjico metali; zakaj vsi so od tega v njo vergli, česar so obilno imeli; ta pa je iz svojega ubožtva vse, kar je imela, ves svoj živež, v njo vergla.

Mark. 12, 41—44.

Prav dobro je za stare dni skerbeti, pa še bolj je, za večnost skerb imeti. Kaj bo pomagalo, če kdor do smerti potrební živež ima, po smerti pa skoz dolgo večnost strada in terpi. Zato nas mili Jezus lepo opomina, da si skoz telesne in duševne dela milosti prijateljev nabiramo, ki nas bojo nekda v nebeško prebivališe spremili. Kdor veliko dobrih del za večnost si nabere, v nebeškem kraljestvu kruha stradal ne bo. Ker, kdo rad v bogai me da, Boga za dolžnika ima. Pa le, kar iz pravega namena, iz ljubezni do Boga in bližnjega dobrega storimo, to si v nebesih shranimo, in po naši smerti pri sodbi božji se nam z obresti (činži) povernolo bo. Kdor pa scer v bogai me daje, pa ne stori z dobrim sercom, ampak z jezo in nevoljo, si zakladov v nebesih ne nabira; tako ravnanje razžali Jezusa Kristusa, našega zveličarja, kteremu v ubogih služimo, ali pa ga v ubogih razžalimo.

Kakor nekda v tempeljnu, tako gleda zdaj Jezus doli iz nebes, kaj in kako delamo in alj zasluži jo naše opravila, da se v nebesih shranijo. Blagor bogatim, ki si skoz dobre dela zakladov nabirajo, na ktere se v večnosti zanesti smejo. Pa tudi vi ubogi zamorete dobre dela opravljati; zakaj vinar uboge vdove je Bogu bolj dopadel, kakor vse zlato, ktero so bogateci darovali. Spolnajte božje in cerkvene zapovedi; premagujte svoje strasti; varujte se goljufije in nevošljivosti; išite svoj kruh pri delu; obišite bolene; prenašajte svoje uboštvo voljno in poterpežljivo. To so zakladi za nebesa.

Ljubi kristjan! ako se ti kako delo težavno zdi, spomni se, da si tako lahko kaj več za nebesa pripraviš. Delaj zvesto, in tvoje serce se bo veselilo.

Ne pozabi, moj človek! da boš od svojih
talentov odgovor dajal.

Zvesti hlapec.

Gospod! pet talentov si mi dal; glej, še pet drugih sem pridobil.
Prav, dobri in zvesti hlapec! ker si bil v malem zvest, te bom
čez veliko postavil; pojdi v veselje svojega gospoda. Mat. 25,
20, 21. Luk. 19, 12—28.

Leni hlapec.

Gospod! skril sem tvoj talent v zemljo.
Glej, tukaj imaš, kar je tvojega.
Ti hudoben in leni hlapec! Verzite tega nepridnega
hlopeca v vunajno temo. Mat. 25, 25—30.

Božje kraljestvo, katero je zvestim služebnikom božjim od začetka sveta pripravljeno, je podobno imenitnemu možu, kateri je šel v daljno deželo vzeti kraljestvo v last, in je izročil svoje premoženje svojim hlapcem, ter je rekel: zvesto delajte, dokler spet pridem, ker mi bote morali od svojega hiševanja rajtengo dati. Ti hlapci, to smo mi, in imenitni mož je naš gospod, Jezus Kristus, kateri je 40 dni po svojem vstanjenji v nebesa odšel; od ondod bo prišel soditi, da na svetlo pride, kateri zmed hlapcev so vredni nebes in kateri ne! Hlapci, ki niso dobrega sada prinesli, ne bojo v nebesa vzeti, ampak bojo verženi v vunajno temo. Pridnim hlapcom pa bo gospod rekel: Pridite blagoslovljeni mojega Očeta in posedite kraljestvo, ki je vam pripravljeno. Pri ti sodbi se bo v rajtengo vzelo, kako je kdor od Boga prejete talente obračal. Vsaki dar je božji dar. Kaj imaš, o človek! kar nisi prejel? in ako si prejel, pokaj se hvališ, kakor da ne bi bil prejel? Talent črez vse talente pa je sveti evangeli od božjega kraljestva, prava vera, in prevelika sreča, v edino pravi katoljški cerkvi živeti in umreti. Pomisli, moj kristjan! kako obračaš svoje talente, ktere si od Boga prejel? Alj kaj sada nosijo? Alj dolžnosti svojega stana spolnjuješ? Alj svoje premoženje, svoje dušne in telesne moči na dobro obračaš? Alj ne zapravljaš zlatega časa, ktere ga ti Bog daje, da si bogastva in prijateljev za večnost nabiraš? Spomni se, eden sam gospod je, Bog; eno kraljestvo božje, sveta katoljška cerkev; en poklic, eno opravilo, katero imaš, da vse delaš k časti božji in svojega bližnjega sreči, da tako edino plačilo dosežeš, svete nebesa. Gorje temu, ki pozabi, da ga je Bog v svojo službo poklical, in da bo od svojih talentov in svojega premoženja odgovor dajal. Trikrat gorje pa temu, ki Bogu dolžne časti ne da, ampak zavoljo svojih talentov se prevzeme, druge zaničuje, svoje talente zakopa, ali pa celo v razširjenje nevere in pregrehe obrača; ki zlati čas v lenobi in hudohiji zapravlja, če ravno dobro zna, da ga smert poysod zalezuje in že v tem trenutku lahko pokosi, ter na sodbo božjo postavi. Taki nezvesti hlapci bojo zaverženi, zvesti hlapci gospodovi pa bojo v večni mir in veselje gos podovo sprejeti. Luk. 19. 11—27. Mat. 25. 14—30. Luk. 16. 9. Mat. 21. 43. Kor. 4. 7; 5. 12.

Kdor srečno umreti želi,
si naj na te četiri baranja odgovori.

Alj sem na pravi stezi k
nebesom?

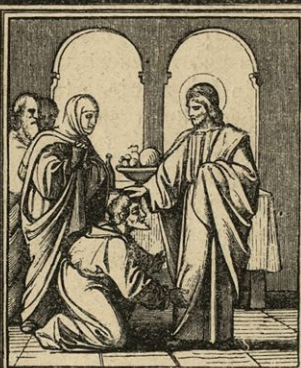
Jaz sem pot, resnica in živ-
ljenje. Nikdo ne pride k Očetu,
kakor po meni. Jan. 14, 6.

Imam resnično žalost črez
vse grehe?

Oče! zagrešil sem. Luk. 15,
21. Jezus pravi, kdor svojega
greha noče spoznati, bo kriv
večne pregrehe. Mark. 3, 29.

Imam na vesti kako krivično
blago?

Gospod! če sem koga ogo-
ljfal, povernem četverno.
Luk. 19, 8.

Imam s kem kako sovražtvo?

Hitro se spravi s svojim zo-
pernikom, dokler si z njim
na potu. Mat. 5, 23.

1. **Pobaraj sam sebe:** Alj imaš terdno voljo živeti in umreti v veri na Jezusa Kristusa, svojega Boga, gospoda in zveličarja; v naročju svete matere katoliške cerkve, katero smo od aposteljnov prejeli? Alj si pripravljen vsem grehom in zmotam se odpovedati? Alj se spomniš, kar Jezus uči; da, kdor hoče v nebesa priti, mora zapovedi božje spolnovati. Mat. 19. 17.

2. Alj obžaluješ vse grehe svojega življenja le zavoljo tega, da si Boga največo dobroto razžalil? Si se vsikdar vseh grehov odkritoserčno in čisto spovedal, si ne morebiti kterega vedoma zamolčal? Alj ne bi morebiti dobro bilo vesoljno spoved alj spoved celega življenja opraviti?

3. Nisi koga ogoljufal? Si pripravljen vso krivico popraviti? Kako se naj to zgodi? Alj si nabiraš skoz dobre dela prijateljev za nebesa? Kaj ti pravi tvoja vest, alj že imaš v nebesih kaj prijateljev, alj morebiti več tožnikov, kakor prijateljev?

4. Okoli leta 260 sta živela dva kristjana, Sapricij in Nicefor; bila sta si zvesta prijatelja, pa v kratkem sta se posvadila in si sovražnika postala. Nicefora je začelo serce hudo boleti, in je prosil onega za zamero, kar pa ti namreč čuti ni htel. Hudo preganjanje kristjanov nastane, tudi Sapricija vlovijo in na morišče vlečejo, da Kristusa zataji, alj pa da gotove smerti umerje. Sapricij se možko vojskuje za Jezusa in želi za njega tudi kri preliti. To slišavši pride Nicefor, in prosi tega spoznovaveca Kristusovega, naj vendar zdaj mu odpusti, kar ga je razžalil; Sapricij tudi zdaj ne odpusti. In oh groza, kaj se zgodi! nesmiljnega Sapricija zapusti božja milost, in on zataji Kristusa, ter se obropa mučeniške krone, katero mesto njega smilječni Nicefor zadobi. Zato resnica je, da kdor ne odpusti, se gotovo pogubi.

Kako nas bo Bog sodil?

Pomilosteni hlapec.

Gospod se je usmilil tistega hlapca, in mu odpustil ves njegov veliki dolg. Mat. 18, 27.

Nesmilječni hlapec

pa je davil svojega sohlapca in ga je dal zavoljo malega dolga v ječo vreči. Mat. 18, 30.

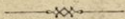
Kaznovani hlapec.

Hudoben hlapec! Ves dolg sem ti odpustil. Alj nisi tedaj tudi ti dolžen bil se usmiliti svojega sohlapca? In on ga je dal trinogom (mučivcem). Mat. 18, 31.

Kdor se svojega brata usmili in z njim poterpljenje ima, tega se bo tudi Bog usmilil.

Naši dolgi pred Bogom so naši grehi; zato tudi vsaki den Očeta nebeškega prosimo: „Oče! odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpustimo svojim dolžnikom?“ Dobri Bog nam rad naše grehe odpuša, ako nje spoznamo, obžalujemo, se njih spovemo, n na svojega ljubeznivega zveličarja, Jezusa Kristusa verujemo, kateri je svojo kerv za odrešenje sveta prelil. Mi pa nehvaležni tudi malo razžaljenje svojemu bližnjemu radi ne odpustimo, dolgo odlagamo in še po tem ne gre iz serca. Kdor je terdega serca, in svojemu bližnjemu rad ne odpusti, s tem sam sebe obsodi.

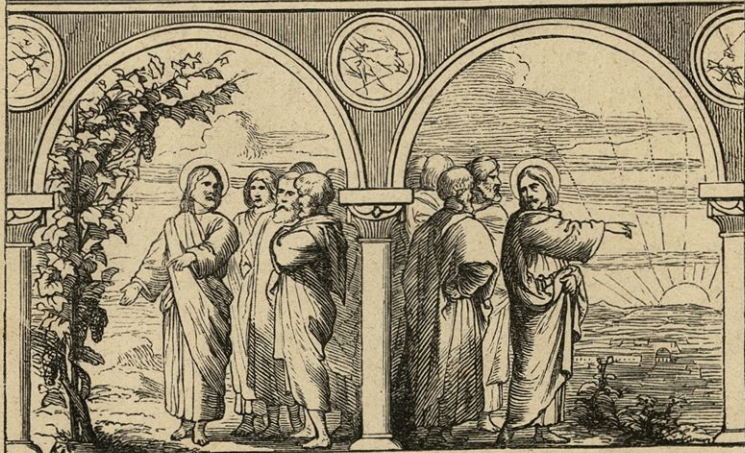

Kaj nas učijo stvari božje ?

Kar človek seja, bo tudi žet.
Gal. 6, 7—9.

Poberite ljuško, da se požge,
pšenico pa spravite v moje
žitnice. Mat. 13, 30—43.

Mladika ne more sama iz sebe
sada roditi, ako na terti ne
ostane. Jan. 15, 4.

Kakor solnce zahaja, tako bo
izhajalo. Mat. 16, 2—4.

Človek je podoben poljodelcu, ki seja; kar poseja, to bo žel. Naše besede in djanja so podobne semenskemu zernu. Kdor dobro seme seja, bo dobro žetvo imel. Kdor dobre dela opravlja, bo na tem in onem svetu se njih z veseljem užival; zakaj, vsaki bo po svojem zasluženji plačan. Njiva je ta svet, na katero je Jezus seme božje besede prinesel. Prišel pa je sovražnik (hudič) in je prinesel seme časne in večne smerti, zato med dobrimi tudi hudobni živijo. Hudobni so ljulka, ki bo v ogenj veržena; pravični pa hojo šli v hišo svojega Očeta. Gorje nevernikom in vsem grešnikom, ki se po naukih hudičevih ravnaajo. Blagor pa vsem, ki se svojega odrešnika deržijo in v pravi cerkvi umerjejo. Kakor mladika nebenega sada ne prinese, ako se terte loči, ravno tako ne moremo tudi mi brez Jezusa nič dobrega storiti; zato se zvesto deržimo svete cerkve, kateri so vse sredstva (pripomočki) izročene, katerih potrebujemo za svoje zveličanje. Kako sofnce zahaja, tako tudi vstaja; kako je človek umerl, tako bo tudi vstal k življenju ali pogubljenju. Nikar se ne motite; Bog je pravičen in zvest, bo vsakemu dal, kar si zasluži, zato delajmo dobro in se ne vtrudimo, ob svojem času homo želi brez neprenehe.

